ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 20. septembra 2011 *

Vo veci T-461/08,

Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, so sídlom v Aténach (Grécko), v zastúpení: N. Korogiannakis a P. Katsimani, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej investičnej banke (EIB), v zastúpení: C. Gómez de la Cruz a T. Pietilä, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Stuyck, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je jednak návrh na zrušenie rozhodnutia EIB z 31. januára 2008 o neprijatí ponuky predloženej žalobkyňou v rámci verejného obstarávania týkajúceho sa poskytovania služieb určených na poskytovanie pomoci pri údržbe, podpore a rozvoji informačného systému a o zadaní zákazky inému uchádzačovi, podaný na

* Jazyk konania: angličtina.

základe článkov 225 ES a 230 ES, jednak návrh na náhradu škody podaný na základe článkov 225 ES, 235 ES a 288 ES,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová (spravodajkyňa), sudcovia K. Jürimäe a M. van der Woude,

tajomník: N. Rosner, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 17. novembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE je spoločnosť založená podľa gréckeho práva, ktorá pôsobí v oblasti informačných technológií a komunikácií.

2 Oznámením o vyhlásení verejného obstarávania z 13. septembra 2007 zverejneným v Dodatku k *Úradnému vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ S 176) pod číslom 2007/S 176-215155 začala Európska investičná banka (EIB) verejné obstarávanie týkajúce sa poskytovania služieb určených na poskytovanie „pomoci pri údržbe, podpore a rozvoji prepážkového systému pre pôžičky (SERAPIS)“. Podľa opisu uvedeného v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania a v súťažných podkladoch týkajúcich sa predmetného verejného obstarávania je „Système efficace et rapide d'accès aux prêts et aux informations de support“ (SERAPIS) hypertextovou časťou informačnej aplikácie (Front Office) EIB v oblasti pôžičiek. Je navrhnutý ako integrovaný portál správy informácií v oblasti „pôžičiek“ pre príslušné útvary EIB, ktoré zahŕňajú riaditeľstvá pre financovanie v Európe, pre financovanie mimo Európy, pre riadenie rizík a pre projekty, ako aj právny servis. Slúži ako podpora interného postupu v oblasti pôžičiek od vytvorenia prevádzky cez jej vyhodnotenie (schválenie) až po predloženie „Note conjointe“ (podpis), ktorá potom vedie k postupu stanovenému v rámci časti informačnej aplikácie EIB nazvanej „Force prêts“, ktorá umožňuje osobám zodpovedným za uvedený systém jeho správu a riadenie (Back Office).

3 Oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania predpokladalo, že s vybraným uchádzačom bude uzavretá rámcová dohoda na štyri roky a zadajú sa mu zákazky založené na rámcovej dohode a zodpovedajúce špecifickým objednávkam na konkrétne projekty. V oznámení o vyhlásení verejného obstarávania a súťažných podkladoch bolo spresnené, že dohoda bude uzavretá s uchádzačom, ktorý predloží ekonomicky najvýhodnejšiu ponuku, posúdenú na základe kritérií hodnotenia ponúk uvedených v súťažných podkladoch. V súťažných podkladoch bola uvedená pomerná váha kritérií hodnotenia ponúk, teda 75 % bodov za technické kritériá, z ktorých 15 % bodov bolo za kritérium nazvané „Proces riadenia kvality“, 45 % bodov za kritérium nazvané „Úroveň súladu schopností a kvalifikácie navrhovaných zamestnancov“ a 15 % bodov za kritérium nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, a 25 % bodov za finančné kritérium.

4 Listom z 31. októbra 2007 zaslala EIB všetkým osobám, ktoré podali žiadosti o objasnenie týkajúce sa verejného obstarávania, zoznam „Otázok a odpovedí“ súvisiacich s predmetným verejným obstarávaním.

5 Dňa 9. novembra 2007, teda posledný deň lehoty stanovenej na doručovanie ponúk (bod IV.3.4 oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania), predložila žalobkyňa ponuku.

6 Spolu sedem ponúk bolo doručených EIB a posúdených hodnotiacim výborom. V priebehu prvých dvoch fáz konania, teda fázy vylučovania (bod 6.1 súťažných podkladov) a fázy výberu (bod 6.2 súťažných podkladov), boli vybraní všetci uchádzači. V priebehu poslednej fázy, teda fázy porovnávacieho hodnotenia ponúk a zadania zákazky (bod 7 súťažných podkladov), pre ktorú bolo stanovené najskôr posúdiť ponuky vybraných uchádzačov len s ohľadom na technické kritériá a vylúčiť ponuky nedosahujúce minimálne hranice stanovené v súťažných podkladoch a potom preskúmať ponuky, ktoré neboli pri ich technickom hodnotení vylúčené, z hľadiska finančného kritéria, bolo z hľadiska uvedeného kritéria posúdených iba päť ponúk vrátane ponuky žalobkyne, keďže ostatné dve ponuky pri technickom hodnotení nedosiahli minimálne hranice stanovené v súťažných podkladoch. Na základe porovnávacieho hodnotenia ponúk hodnotiaci výbor udelil najlepšiu celkovú známku ponuke spoločnosti Sybase BVBA (ďalej len „vybraný uchádzač“), pričom ponuka žalobkyne bola zaradená na druhé miesto. S ohľadom na hodnotenie vykonané hodnotiacim výborom prijala EIB 31. januára 2008 rozhodnutie neprijať ponuku predloženú žalobkyňou a zadať zákazku vybranému uchádzačovi (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) po tom, ako s ním prerokovala niektoré body jeho ponuky na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo 29. januára 2008.

7 Dňa 18. februára 2008 zaslala EIB listy všetkým uchádzačom okrem žalobkyne, aby ich informovala, že zákazka bola zadaná vybranému uchádzačovi.

8 Rámcová dohoda bola 12. júna 2008 podpísaná EIB a 17. júna 2008 vybraným uchádzačom a nadobudla účinnosť 16. júna 2008.

9 Listom z 31. júla 2008 sa žalobkyňa po tom, ako sa oboznámila s oznámením o výsledku verejného obstarávania zverejneným v Dodatku k úradnému vestníku (Ú. v. EÚ S 144) pod číslom 2008/S 144 192307, sťažovala na EIB, že neboli dodržané súťažné podklady a právo uplatniteľné na verejné obstarávania, keďže nebola včas informovaná o napadnutom rozhodnutí. Žalobkyňa požiadala EIB, aby prerušila verejné obstarávanie a odložila podpísanie rámcovej dohody, prípadne aby túto rámcovú dohodu zrušila. Žalobkyňa navyše žiadala o informácie týkajúce sa verejného obstarávania a najmä mena vybraného uchádzača, partnerov zoskupenia, ktoré vybraný uchádzač vytvoril na účely účasti na verejnom obstarávaní, a jeho subdodávateľov, známok udelených jej ponuke a ponuke vybraného uchádzača za každé z kritérií hodnotenia ponúk, prvkov porovnania jej ponuky s ponukou vybraného uchádzača, a to najmä z finančného hľadiska, ako aj o detailnú kópiu správ hodnotiaceho výboru týkajúcich sa jej ponuky a ponuky vybraného uchádzača.

10 V liste z 1. augusta 2008 poskytla EIB žalobkyni údaje o pomernej váhe kritérií hodnotenia ponúk. EIB tiež uviedla, že zákazka bola zadaná vybranému uchádzačovi a pre každé z kritérií hodnotenia ponúk uviedla rozdelenie bodov udelených ponuke žalobkyne a bodov udelených ponuke vybraného uchádzača. Spresnila, že ponuka žalobkyne získala 22,03 bodu (z 35 možných bodov), zatiaľ čo ponuka vybraného uchádzača ich získala 29,36 (z 35 možných bodov).

11 Keďže sa žalobkyňa domnievala, že dostala len malú časť požadovaných informácií, zaslala v ten istý deň EIB nový list, v ktorom ju žiadala, aby odpovedala na všetky otázky nastolené v jej liste z 31. júla, poskytla jej odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a oznámila jej, či už bola rámcová dohoda s vybraným uchádzačom podpísaná. Pre prípad, že rámcová dohoda podpísaná nebola, žalobkyňa požiadala EIB, aby odložila podpísanie uvedenej dohody dovtedy, kým bude podrobne posúdená jej žaloba.

12 Dňa 6. augusta 2008 EIB potvrdila prijatie listu žalobkyne. V liste zo 14. augusta 2008 pripustila, že sa dopustila „administratívnej chyby“, keď žalobkyňu neinformovala oficiálnym listom o výsledkoch porovnávacieho hodnotenia ponúk, za čo sa ospravedlnila. EIB dodala, že verejné obstarávanie ako celok je platné a administratívna chyba, ku ktorej došlo, nepredstavuje podstatnú nezrovnalosť, ktorá by odôvodňovala odklad vykonateľnosti rámcovej dohody uzavretej s vybraným uchádzačom alebo jej zrušenie.

13 Dňa 1. septembra 2008 žalobkyňa zaslala EIB nový list, v ktorom uviedla niektoré nezrovnalosti, ktorými sa vyznačuje verejné obstarávanie. EIB podľa žalobkyne zamenila kritériá výberu uchádzačov s kritériami hodnotenia ponúk. EIB okrem toho použila diskriminačné alebo nepresné kritériá hodnotenia ponúk, nesplnila si povinnosti informovať v dostatočnom čase uchádzačov o rozhodnutí o zadaní zákazky a poskytnúť im odkladnú lehotu na zaručenie ich práva podať opravný prostriedok, neviedla dostatočne transparentné konanie, porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, neodôvodnila napadnuté rozhodnutie a pri porovnávacom hodnotení ponúk použila vzorec, ktorý viedol k neutralizácii zásady „ekonomicky najvýhodnejšej ponuky“, keďže zvýhodňoval ponuky s najvyššou cenou.

14 Dňa 10. septembra 2008 EIB potvrdila prijatie listu žalobkyne z 1. septembra 2008 a informovala ju, že tento list bol odovzdaný na preskúmanie jej oddeleniu pre vybavovanie sťažností a že naň bude poskytnutá odpoveď najneskôr 27. októbra 2008.

15 Dňa 27. októbra 2008 EIB zaslala žalobkyni list, v ktorom ju informovala, že sa už nemôže zaoberať jej sťažnosťou, lebo žalobkyňa 6. októbra 2008 podala žalobu na Súde prvého stupňa.

Konanie a návrhy účastníkov konania

16 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. októbra 2008 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

17 Dňa 30. januára 2009 EIB predložila vyjadrenie k žalobe.

18 Replika bola predložená 15. apríla 2009 a duplika 15. júna 2009.

19 Na návrh sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku vyzval EIB, aby odpovedala na otázku, ktorý z jej orgánov prijal napadnuté rozhodnutie, a poskytla Súdu prvého stupňa toto napadnuté rozhodnutie alebo akýkoľvek iný dokument, ktorý ho nahrádza.

20 EIB tejto výzve vyhovela v stanovenej lehote. V liste doručenom 15. decembra 2009 uviedla, že v súlade so svojimi internými pravidlami a s praxou prevládajúcou v rozhodujúcej dobe bolo napadnuté rozhodnutie prijaté vedúcim oddelenia informačných technológií, ktoré je súčasťou Generálneho riaditeľstva pre stratégiu, a pred podpísaním rámcovej dohody s vybraným uchádzačom ho potvrdil predseda EIB. EIB okrem toho vypracovala „poznámky ku spisu“ z 31. januára 2008 pod číslom SCC/IT/FLA/2008-015/kr (ďalej len „poznámky z 31. januára 2008“), ktoré obsahujú rozhodnutie uvedeného vedúceho zadať zákazku vybranému uchádzačovi, ako aj konsolidovaný hodnotiaci list hodnotiaceho výboru uvedený v prílohe k uvedeným poznámkam.

21 V liste doručenom 8. januára 2010 žalobkyňa uviedla svoje pripomienky k poznámkam z 31. januára 2008. S ohľadom na informácie uvedené v týchto poznámkach žalobkyňa predložila nový žalobný dôvod.

22 V liste doručenom 26. januára 2010 EIB uviedla svoje pripomienky k novému žalobnému dôvodu, ktorý žalobkyňa predložila vo svojom liste doručenom 8. januára 2010.

23 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k štvrtej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

24 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (štvrtá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

25 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 17. novembra 2010.

26 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal EIB na náhradu škody, ktorá žalobkyni vznikla v rámci verejného obstarávania v dôsledku protiprávnej povahy napadnutého rozhodnutia a ktorej výška je vyčíslená na 1 940 000 eur,

— zaviazal EIB na náhradu všetkých trov konania, a to aj v prípade, že bude žaloba zamietnutá.

27 EIB navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil žalobu o neplatnosť za nedôvodnú,

— vyhlásil návrh na náhradu škody za neprípustný alebo subsidiárne za nedôvodný,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *O prípustnosti žaloby*

28 Na úvod treba zdôrazniť, že pokiaľ ide konkrétne o otázku časovej použiteľnosti pravidiel, ktoré stanovujú podmienky prípustnosti žaloby, z ustálenej judikatúry vyplýva na jednej strane, že v súlade s úslovím *tempus regit actum* treba rozhodnúť o otázke prípustnosti žaloby na základe pravidiel platných v čase, keď bola podaná (rozsudok Súdneho dvora z 8. mája 1973, Campogrande/Komisia, 60/72, Zb. s. 489, bod 4; pozri tiež v tomto zmysle a analogicky uznesenie predsedu Súdneho dvora z 22. februára

2008, Kozlowski, C-66/08, neuverejnené v Zbierke, bod 7), a na druhej strane, že podmienky prípustnosti žaloby sa posudzujú k okamihu podania žaloby, teda podania návrhu na začatie konania (rozsudok Súdneho dvora z 18. apríla 2002, Španielsko/Rada, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 a C-22/01, Zb. s. I-3439, bod 23; rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. marca 2002, Shaw a Falla/Komisia, T-131/99, Zb. s. II-2023, bod 29, a z 9. júla 2008, Alitalia/Komisia, T-301/01, Zb. s. II-1753, bod 37).

29 Keďže prejednávaná žaloba bola podaná 6. októbra 2008, otázky týkajúce sa jej prípustnosti musia byť posúdené s ohľadom na ustanovenia platné k tomuto dňu, teda ustanovenia Zmluvy ES, a nie príslušné nové ustanovenia Zmluvy FEÚ, ktoré nadobudli účinnosť 1. decembra 2009.

O právomoci Všeobecného súdu

Tvrdenia účastníkov konania

30 Žalobkyňa tvrdí, že návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia, podaný na základe článku 230 ES, je prípustný. Protokol o štatúte EIB, ktorý je pripojený k Zmluve ES (ďalej len „štatút"), podľa žalobkyne neupravuje úplný mechanizmus preskúmavania zákonnosti aktov EIB. To však neznamená, že také preskúmanie nie je možné. V rozsudku z 23. apríla 1986, Les Verts/Európsky parlament (294/83, Zb. s. 1339, body 23 až 25), Súdny dvor rozhodol, že keďže je Európske spoločenstvo spoločenstvom práva, musia akty všetkých jeho orgánov, pokiaľ majú právne účinky voči tretím osobám, podliehať súdnemu preskúmaniu. S ohľadom na Zmluvu ES a štatút je podľa žalobkyne EIB orgánom alebo dokonca inštitúciou Spoločenstva, takže jej akty, pokiaľ

majú právne účinky voči tretím osobám, musia podliehať preskúmaniu zákonnosti zo strany Súdneho dvora. Skutočnosť, že akty EIB nie sú výslovne uvedené v článku 230 ES, nie je podľa nej v tomto ohľade prekážkou. Súdny dvor podľa žalobkyne formuloval dvojité kritérium na účely určenia, či možno použiť článok 230 ES na akty orgánov a agentúr Spoločenstva, ktoré spočíva v tom, či dotknutý orgán je alebo nie je uvedený v článku 230 a či jeho akty podliehajú alebo nepodliehajú dostatočnému súdnemu preskúmaniu.

31 EIB sa tiež domnieva, že návrh žalobkyne na zrušenie je prípustný. Žiada Všeobecný súd, aby jasne určil svoju právomoc rozhodovať o návrhu na zrušenie jedného z jej rozhodnutí o odmietnutí ponuky predloženej určitou osobou a o zadaní dotknutej zákazky inej osobe, ako aj o návrhu na náhradu škody údajne spôsobenej týmto rozhodnutím, keďže Tribunal administratif (správny súd) v Luxembursku nesprávne uznal svoju vlastnú právomoc v danej oblasti rozsudkom z 26. septembra 2007 (č. k. 22447), ktorý bol odvolacom konaní potvrdený rozsudkom Cour administrative (vyšší správny súd) z 21. februára 2008 (č. k. 23620C). V rozsudku z 2. decembra 1992, SGEEM a Etroy/EIB (C-370/89, Zb. s. I-6211), totiž Súdny dvor uznal svoju právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody podanej jednou zo spoločností a založenej na údajnej protiprávnosti rozhodnutia EIB o tom, že danej spoločnosti nebude zadaná verejná zákazka na práce. Všeobecný súd okrem toho na základe judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Les Verts/Európsky parlament (pozri bod 30 vyššie) vo svojom rozsudku z 8. októbra 2008, Sogelma/AER (T-411/06, Zb. s. II-2771, body 42 a 43), rozhodol, že rozhodnutia prijímané orgánom Spoločenstva, v prejednávanej veci Európskou agentúrou pre obnovu (EAO), v rámci verejného obstarávania, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám, predstavujú akty napadnuteľné na Všeobecnom súde. Podľa EIB s ňou teda treba ako so správnym orgánom Spoločenstva zaobchádzať rovnako, keď v rámci svojich verejných obstarávaní alebo v rámci vybavovania žiadostí o prístup k svojim dokumentom prijíma rozhodnutia, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám. EIB naproti tomu tvrdí, že právomoc Všeobecného súdu sa na ňu nevzťahuje pri poskytovaní pôžičiek, teda keď pôsobí na finančných trhoch rovnako ako

akákoľvek iná banková inštitúcia (uznesenie Súdu prvého stupňa z 26. novembra 1993, Têtе a i./EIB, T-460/93, Zb. s. II-1257, bod 20).

Posúdenie Všeobecným súdom

32 Účastníci tohto sporu sa v prejednávanej veci zhodujú na tom, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať o prejednávanom návrhu na zrušenie. Keďže je však právomoc Všeobecného súdu otázkou verejného záujmu, môže ju Všeobecný súd posúdiť aj bez návrhu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2005, GEF/Komisia, T-29/02, Zb. s. II-835, body 72 až 74 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, Zb. s. 777, body 21 a 22). Všeobecný súd teda nie je viazaný stanoviskom účastníkov konania k jeho právomoci rozhodovať o prejednávanej žalobe a prislúcha mu preskúmať, či má po vypočutí účastníkov konania uplatniť aj bez návrhu námietku neprípustnosti založenú na nedostatku právomoci rozhodovať, či už úplne alebo čiastočne, o uvedenej žalobe. Za okolností prejednávanej veci je to odôvodnené o to skôr, že vnútroštátny súd uznal svoju vlastnú právomoc rozhodovať o zákonnosti rozhodnutia EIB, ktorým bola odmietnutá ponuka predložená určitou osobou a ktorou bola dotknutá verejná zákazka, ktorú EIB zadala na vlastný účet, zadaná inej osobe.

33 Podľa článkov 5 ES, 10 ES, 297 ES a článku 307 prvého odseku ES, ako aj Zmluvy EÚ, najmä článku 5 EÚ, Súdny dvor vykonáva svoje právomoci za podmienok a na účely, ktoré vymedzujú ustanovenia Zmluvy ES a Zmluvy EÚ. Právomocami Všeobecného súdu sú právomoci vymenované v článkoch 225 ES a 140 A AE, ktoré sú spresnené v článku 51 štatútu Súdneho dvora.

34 Otázka právomoci Všeobecného súdu rozhodovať o žalobe, ktorá zahŕňa tak návrh na zrušenie aktu EIB, ktorý nepriaznivo zasahuje do právneho postavenia tretej osoby, ako aj návrh na náhradu škody, ktorá uvedenej tretej osobe vznikla v dôsledku protiprávneho konania EIB, musí byť vyriešená s ohľadom na štatút v znení platnom v rozhodujúcej dobe, najmä na jeho článok 29 prvý odsek, ako aj článok 225 ods. 1 ES, články 235 ES a 237 ES a článok 288 druhý odsek ES, prípadne článok 230 ES.

35 Článok 29 prvý odsek štatútu stanovuje, že „s výhradou právomocí priznávaných Súdnemu dvoru Európskej únie, spadá akýkoľvek spor medzi [EIB] a jej veriteľmi alebo dlžníkmi alebo medzi [EIB] a tretími osobami do pôsobnosti príslušného vnútroštátneho súdu“. Súdny dvor okrem toho uznal, že ani Zmluvou ES, ani týmto článkom nie je dotknutá jeho právomoc rozhodovať o sporoch týkajúcich sa EIB, a dodal, že uvedený článok výslovne vyhradzuje právomoci, ktoré mu boli zverené Zmluvou ES (pozri v tomto zmysle rozsudok SGEEM a Etroy/EIB, už citovaný v bode 31 vyššie, body 17 a 18).

36 V prejednávanom spore proti sebe stoja EIB a spoločnosť založená podľa gréckeho práva, ktorá nepodlieha jej dohľadu, takže musí byť považovaná za tretiu osobu v zmysle článku 29 prvého odseku štatútu. Podľa znenia posledného uvedeného ustanovenia musí byť otázka, či taký spor, o aký ide v prejednávanej veci, patrí do právomoci Súdneho dvora alebo vnútroštátnych súdov, prípadne či patrí do právomoci Súdneho dvora alebo Všeobecného súdu, vyriešená na základe ustanovení Zmluvy ES.

37 Pokiaľ ide na jednej strane o návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia, otázka, či má Všeobecný súd právomoc o ňom rozhodovať, závisí po prvé preto, že ide o osobitné ustanovenie, od výkladu článku 237 ES v spojení s článkom 225 ods. 1 ES.

38 Článok 237 ES uvádza:

„Súdny dvor má právomoc v rámci uvedených medzí rozhodovať spory, ktoré sa týkajú:

a) plnenia záväzkov členských štátov vyplývajúcich zo [štatútu]. V tejto súvislosti má… Správna rada [EIB] právomoci, ktoré článok 226 [ES, ktorý sa týka nesplnenia jednej z povinností členského štátu, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy ES,] vymedzuje Komisii;

b) opatrení prijatých Radou guvernérov [EIB]. V tejto súvislosti môže každý členský štát, Komisia alebo Správna rada [EIB] začať konanie za podmienok stanovených v článku 230 [ES];

c) opatrení prijatých Správnou radou [EIB]. Konanie proti takýmto opatreniam môžu začať len členské štáty alebo Komisia, a to za podmienok stanovených v článku 230 [ES] a výlučne len za porušenie postupu, ako je vymedzené v článku 21 ods. 2, 5, 6 a 7 [štatútu];

…“

39 Z článku 225 ods. 1 ES okrem toho vyplýva, že na rozhodovanie o žalobách uvedených v článku 237 ES je príslušný iba Súdny dvor.

40 Na účely overenia, či napadnuté rozhodnutie patrí do pôsobnosti článku 237 ES, treba pripomenúť právomoc jednotlivých orgánov EIB.

41 Podľa článku 8 štatútu je EIB spravovaná a riadená Radou guvernérov, Správnou radou a predstavenstvom.

42 Podľa článku 9 štatútu Rada guvernérov ustanovuje všeobecné smernice o úverovej politike EIB a najmä rozhoduje o navýšení upísaného kapitálu, schvaľuje výročnú správu vypracovanú Správnou radou, ako aj ročnú účtovnú závierku a výkaz ziskov a strát a schvaľuje Rokovací poriadok EIB, takže má ako jediná právomoc organizovať vnútorné fungovanie svojich útvarov v záujme zabezpečenia riadnej správy vecí verejných (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 2003, Komisia/EIB, C-15/00, Zb. s. I-7281, bod 67 a nasl.). Podľa článku 11 štatútu má Správna rada právomoc rozhodovať o poskytovaní úverov a záruk a o uzatváraní pôžičiek; stanovuje úrokové sadzby pôžičiek a poplatky zo záruk, dohliada na riadnu správu EIB, zabezpečuje, aby bolo riadenie banky v súlade so Zmluvou ES, štatútom a všeobecnými smernicami ustanovenými Radou guvernérov. Podľa článku 11 ods. 2 siedmeho pododseku štatútu predseda EIB alebo v jeho neprítomnosti jeden z podpredsedov predstavenstva predsedá rokovaniu Správnej rady, ale nehlasuje. Podľa článku 13 štatútu je predstavenstvo kolektívnym a stálym výkonným orgánom EIB. Pod dohľadom predsedu a pod dozorom Správnej rady je zodpovedné za bežný chod EIB a pripravuje rozhodnutia Správnej rady, za ktorých vykonávanie je potom zodpovedné. Predseda EIB predsedá zasadnutiam predstavenstva. Členovia predstavenstva sa zodpovedajú len EIB. Vymenúva ich Rada guvernérov na návrh Správnej rady na obdobie šiestich rokov s možnosťou opätovného vymenovania.

43 Z odpovede EIB na otázku Všeobecného súdu a z poznámok z 31. januára 2008 vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté vedúcim oddelenia informačných technológií, ktoré je súčasťou Generálneho riaditeľstva pre stratégiu EIB. Podľa EIB bolo potom napadnuté rozhodnutie potvrdené predsedom EIB, a to pred podpísaním rámcovej dohody s vybraným uchádzačom 12. a 17. júna 2008 (pozri bod 20 vyššie). Hoci spis neobsahuje nijaký dôkaz o tom, že predseda EIB potvrdil napadnuté rozhodnutie, treba toto potvrdenie na účely tohto konania považovať za preukázanú skutočnosť, lebo žalobkyňa ho nespochybnila. Pokiaľ teda bolo napadnuté rozhodnutie prijaté „pod dohľadom" predsedu EIB, možno z toho vyvodiť, že toto rozhodnutie patrí k „zodpovednosti za bežný chod" EIB v zmysle článku 13 ods. 3 štatútu, a teda do oblasti právomoci predstavenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/EIB, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 66), ktorého úlohou je práve zaisťovať pod dohľadom predsedu EIB jej bežný chod. V prejednávanej veci totiž nič nenasvedčuje tomu, že by bolo možné pochybovať o tom, že zadanie verejnej zákazky, ktorú EIB zadala na vlastný účet, patrí k „zodpovednosti za bežný chod".

44 Treba sa teda domnievať, že napadnuté rozhodnutie nepatrí do právomoci Rady guvernérov ani do právomoci Správnej rady, takže ho nemožno pripisovať ani jednému z týchto orgánov EIB, a preto sa naň nevzťahujú osobitné ustanovenia článku 237 ES.

45 Treba tak ešte preskúmať, či Všeobecný súd môže na základe článkov 225 ES a 230 ES rozhodovať o žalobe o neplatnosť podanej proti konečnému aktu EIB, ktorý má právne účinky voči tretej osobe.

46 Po prvé treba pripomenúť, že Spoločenstvo je spoločenstvom práva v tom zmysle, že ani jeho členské štáty, ani jeho inštitúcie nie sú vyňaté z preskúmavania súladu svojich aktov s ústavnou listinou, ktorou je Zmluva ES, a že táto zmluva vytvorila úplný systém

žalôb a konaní, ktorých cieľom je zveriť Súdnemu dvoru právomoc preskúmavať zákonnosť aktov inštitúcií (pozri rozsudok Komisia/EIB, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 75 a tam citovanú judikatúru). To je aj v súlade s cieľom sledovaným článkom 47 Charty základných práv Európskej únie, vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1, ďalej len „Charta"), ktorá napriek tomu, že nebola právne záväzná pred vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti, teda pred 1. decembrom 2009, preukazuje význam práv, ktoré formuluje, v právnom poriadku Spoločenstva (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. januára 2003, Philip Morris International a i./Komisia, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Zb. s. II-1, bod 122). Podľa posledného uvedeného článku má každý, koho práva a slobody zaručené právom Spoločenstva boli porušené, právo na účinný prostriedok nápravy pred nestranným súdom. Aj keď EIB nie je inštitúciou Spoločenstva, je subjektom Spoločenstva, ktorý bol zriadený Zmluvou ES a ktorému táto Zmluva priznáva právnu subjektivitu, a práve z tohto dôvodu podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom, a to najmä v rozsahu stanovenom v článku 237 písm. b) ES (pozri rozsudok Komisia/EIB, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 75 a tam citovanú judikatúru).

47 Po druhé treba vziať do úvahy, že článok 237 ES obsahuje osobitné ustanovenie, ktoré sa týka len určitých sporov EIB, a teda má vo vzťahu k iným článkom Zmluvy ES, akým je článok 236 ES, len obmedzenú a doplnkovú pôsobnosť (rozsudky Súdneho dvora z 15. júna 1976, Mills/EIB, 110/75, Zb. s. 955, body 16 a 17, a SGEEM a Etroy/EIB, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 17). Okrem toho treba uviesť, že článok 237 ES a článok 29 prvý odsek štatútu treba chápať vo svetle článku 267 ES, ktorý stanovuje, že „úlohou EIB je prispievať k vyváženému a vyrovnanému rozvoju spoločného trhu v záujme Spoločenstva, na čo banka využíva prostriedky kapitálového trhu a vlastné prostriedky", a že „poskytuje pôžičky a záruky na neziskovom základe, a tým uľahčuje financovanie… projektov vo všetkých hospodárskych oblastiach", ako aj ustanovení štatútu uvedených v bode 37 vyššie, z ktorých vyplýva, že hlavnou úlohou predstavenstva je pripravovať a vykonávať rozhodnutia v oblasti úverov a záruk alebo uzatvárania pôžičiek, ktoré sú prijaté Správnou radou v súlade so všeobecnými usmerneniami

vydanými Radou guvernérov (pozri v tomto zmysle a analogicky návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k rozsudku Komisia/EIB, už citovanému v bode 42 vyššie, Zb. s. I-7290, body 75 až 78). Aj keď ustanovenia štatútu úplne nevylučujú možnosť predstavenstva prijímať v rámci zabezpečovania bežného chodu EIB rozhodnutia, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám, jasne z nich vyplýva, že také rozhodnutia sú prijímané alebo musia byť obvykle prijaté Radou guvernérov alebo Správnou radou.

48 Absencia zmienky o predstavenstve v znení článku 237 ES je odrazom tohto rozdelenia právomocí v rámci EIB. Vzhľadom na to, že predstavenstvo má v zmysle článku 29 prvého odseku štatútu vo všeobecnosti pripravovať, a nie prijímať rozhodnutia, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám, nepovažovali autori Zmluvy ES súdne preskúmavanie týchto rozhodnutí za nevyhnutné. Možno tu načrtnúť analógiu s článkom 230 ES, ktorý stanovuje, že konečné akty, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám a boli prijaté inštitúciami a ECB, sú napadnuteľné, zatiaľ čo opatrenia, ktorými sa iba pripravuje prijatie takých aktov, napadnuteľné nie sú. V tomto zmysle Súd prvého stupňa v bode 18 uznesenia Tête a i./EIB, už citovaného v bode 31 vyššie, uviedol, že „EIB si zachovala svoju pôvodnú úlohu, ktorou je poskytovanie úverov a záruk (pozri články 129 a 130 [EHS] a články 198 D a 198 E [ES])“, a že „voči tretím osobám, ktorým neposkytla ani úvery, ani záruky, teda EIB neprijíma rozhodnutia, ktoré majú právne účinky“. Tieto úvahy však nemožno uplatniť v prípade, keď, tak ako v prejednávanej veci, vyjde najavo, že predstavenstvo prijalo rozhodnutie, ktoré má konečné právne účinky voči tretej osobe. V takom spoločenstve práva, akým je Spoločenstvo, musí mať dotknutá osoba možnosť také rozhodnutie napadnúť.

49 V tomto rozsahu sa treba domnievať, že všeobecné ustanovenie, ktorým je článok 230 ES, je doplnené osobitným ustanovením obsiahnutým v článku 237 ES, ktoré má len obmedzený dosah a nevzťahuje sa na akty, ktoré majú definitívne právne

účinky voči tretím osobám a ktoré predstavenstvo prijíma v rámci zabezpečovania bežného chodu EIB podľa článku 13 ods. 3 štatútu, ako sú napadnuté rozhodnutie alebo rozhodnutie, ktorým bol odmietnutý prístup k administratívnym dokumentom EIB.

50 Po tretie by bolo neprijateľné, keby sa EIB mohla – dômyselným zorganizovaním svojho vnútorného rozhodovacieho procesu – vyhnúť súdnemu preskúmaniu stanovenému Zmluvou ES, pokiaľ ide o akty inštitúcií a všetkých subjektov Spoločenstva, ktoré boli tak ako EIB zriadené Zmluvou ES a ktorým táto zmluva priznala právnu subjektivitu (pozri v tomto zmysle a analogicky návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k rozsudku Komisia/EIB, už citovanému v bode 47 vyššie, bod 71). Akty formálne prijaté v rámci EIB inými orgánmi, než sú orgány uvedené v článku 237 písm. b) a c) ES, čiže inými orgánmi než Radou guvernérov alebo Správnou radou, teda musia podliehať súdnemu preskúmaniu, pokiaľ sú konečné a majú právne účinky voči tretím osobám. Na základe článkov 225 ES, 230 ES a 237 ES pritom bola Súdnemu dvoru a v prejednávanej veci Všeobecnému súdu zverená právomoc preskúmavať zákonnosť akéhokoľvek správneho rozhodnutia EIB, teda akéhokoľvek jednostranného aktu prijatého EIB, ktorý má definitívne právne účinky voči tretím osobám.

51 Po štvrté treba dbať na to, aby sa nenarušila funkčná a inštitucionálna samostatnosť EIB a jej dobrá povesť ako nezávislého subjektu na finančných trhoch, ako ich upravuje Zmluva ES (rozsudky Súdneho dvora z 3. marca 1988, Komisia/EIB, 85/86, Zb. s. 1281, body 27 až 30, a z 10. júla 2003, Komisia/EIB, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 101 a nasl.). Prijatie napadnutého rozhodnutia pritom súvisí s výkonom činností, ktorými sa EIB podieľa na správe Spoločenstva a ktoré sú konkrétne súčasťou pôsobenia tohto správneho orgánu ako obstarávateľa, a nie s výkonom činností alebo operácií EIB vo finančnej oblasti alebo na finančných trhoch. Preskúmavanie zákonnosti, ktoré môže Všeobecný súd vykonávať na základe článku 225 ods. 1 ES a článku 230 ES – hoci je *a priori* širšie než preskúmavanie, ktoré Súdny dvor vykonáva pri uzneseniach Správnej rady EIB na základe článku 237 písm. c) ES – však preto nemožno považovať za preskúmavanie, ktoré by mohlo ohroziť funkčnú a inštitucionálnu

samostatnosť, ktorú má EIB na účely poskytovania úverov a záruk a ich financovania, najmä s použitím kapitálových trhov, alebo dobrú povesť EIB či jej dôveryhodnosť ako nezávislého subjektu na finančných trhoch. Nakoniec treba uviesť, že sama EIB tvrdí, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať o prejednávanom návrhu na zrušenie na základe článku 225 ods. 1 ES a článku 230 ES. EIB sa teda nedomnieva, že by preskúmavanie zákonnosti, ktoré Všeobecný súd v takom rámci vykonáva, mohlo ohroziť jej funkčnú a inštitucionálnu samostatnosť, ktorú má na základe Zmluvy ES a svojho štatútu.

52 Potreba úplného preskúmavania zákonnosti aktov Spoločenstva teda vyžaduje, aby boli článok 225 ods. 1 ES a článok 230 ES vykladané v tom zmysle, že nevylučujú právomoc Všeobecného súdu rozhodovať o žalobe o neplatnosť aktu, ktorý je súčasťou zabezpečovania bežného chodu EIB predstavenstvom a má definitívne právne účinky voči tretej osobe.

53 Pokiaľ ide ďalej o prejednávaný návrh na náhradu škody, treba poznamenať, že zásada právomoci súdu Únie, v prejednávanej veci právomoci Všeobecného súdu, rozhodovať o žalobe o určenie mimozmluvnej zodpovednosti podanej proti EIB právnymi predpismi nie je konkrétne upravená. Otázka, či má Súdny dvor a v prejednávanej veci Všeobecný súd právomoc rozhodovať o prejednávanom návrhu na náhradu škody, ktorý bol podaný voči EIB, teda pri neexistencii osobitných ustanovení závisí od výkladu článku 225 ods. 1 ES, článku 235 ES a článku 288 druhého odseku ES.

54 Po prvé treba poznamenať, že Súdny dvor už na základe článku 178 EHS a článku 215 druhého odseku EHS (teraz článok 235 ES a článok 288 druhý odsek ES) uznal svoju právomoc rozhodovať o žalobe na náhradu škody, ktorá bola podaná proti EIB.

Svoju právomoc odôvodnil tým, že údajný protiprávny akt vyplýva z plnenia finančnej zmluvy uzatvorenej EIB za Spoločenstvo a na jeho účet pri výkone právomocí, ktoré jej niektoré ustanovenia priznávajú v oblasti poskytovania a správy rizikového kapitálu financovaného rozpočtom Spoločenstva, že EIB je sama subjektom, ktorý je podľa Zmluvy ES súčasťou rámca Spoločenstva, a že úkony a opomenutia EIB pri plnení takej zmluvy možno pripísať Spoločenstvu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. decembra 1992, SGEEM a Etroy/EIB, už citovaný v bode 31 vyššie, body 4 a 12 až 15, a z 25. mája 1993, SGEEM a Etroy/EIB, C-370/89, Zb. s. I-2583, bod 24). V tejto súvislosti Súdny dvor poznamenal, že „pojem, inštitúcia' použitý v článku 215 druhom odseku Zmluvy [EHS] nemá byť chápaný v tom zmysle, že sa vzťahuje len na inštitúcie Spoločenstva uvedené v článku 4 ods. 1 Zmluvy [EHS], ale v tom zmysle, že s ohľadom na systém mimozmluvnej zodpovednosti zavedený Zmluvou [EHS] zahŕňa aj subjekty Spoločenstva, akým je [EIB]" (rozsudok z 2. decembra 1992, SGEEM a Etroy/EIB, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 16).

55 Po druhé treba prihliadnuť na to, že aj keď žaloba o náhradu škody predstavuje v rámci systému právnych prostriedkov zavedeného Zmluvou ES samostatný právny prostriedok vo vzťahu k žalobe o neplatnosť, nič to nemení na tom, že v prejednávanej veci existuje medzi návrhom na náhradu škody a návrhom na zrušenie napadnutého rozhodnutia priamy vzťah, keďže v žalobe je uvedené, že „návrh na náhradu škody podľa článkov 235 ES a 288 ES je založený na protiprávnej povahe napadnutého rozhodnutia", takže návrh na náhradu škody sa javí ako akcesorický k návrhu na zrušenie. Zo žaloby navyše vyplýva, že návrh na náhradu škody znie na zaplatenie sumy, ktorej výška presne zodpovedá „odhadovanému hrubému zisku, ktorý by žalobkyňa dosiahla…, pokiaľ by jej bola zákazka zadaná", teda nárokom, o ktoré bola žalobkyňa podľa svojho názoru v dôsledku napadnutého rozhodnutia pripravená. Návrh na náhradu škody teda v skutočnosti smeruje k tomu, aby bolo napadnuté rozhodnutie zbavené právnych účinkov vo vzťahu k žalobkyni, a pokiaľ by sa tomuto návrhu vyhovelo, viedol by k zrušeniu uvedených právnych účinkov.

56 Podľa ustálenej judikatúry (rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 1986, Krohn Import-Export/Komisia, 175/84, Zb. s. 753, body 32 a 33; rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 1995, Cobrecaf a i./Komisia, T-514/93, Zb. s. II-621, bod 59, a zo 17. októbra 2002, Astipesca/Komisia, T-180/00, Zb. s. II-3985, bod 139), treba zohľadniť „priamy vzťah" alebo „komplementaritu" existujúcu v prejednávanej veci medzi žalobou o neplatnosť a žalobou o náhradu škody, ako aj vedľajšiu povahu žaloby o náhradu škody vo vzťahu k žalobe o neplatnosť vo fáze posudzovania prípustnosti týchto žalôb, aby sa zabránilo tomu, že výsledok žaloby o náhradu škody bude umelo oddelený od výsledku žaloby o neplatnosť, ku ktorej má však len vedľajšiu alebo doplňujúcu povahu.

57 Po tretie treba zdôrazniť, že keďže škody, ktoré EIB žalobkyni podľa jej tvrdenia spôsobila, vychádzajú údajne z výkonu činností EIB, ktoré sú spojené s plnením si úloh správy Spoločenstva a sú konkrétne súčasťou pôsobenia tejto správy ako obstarávateľa, a teda uvedené škody nevznikli v dôsledku výkonu činností alebo operácií EIB vo finančnej oblasti alebo na finančných trhoch, nemožno preskúmavanie, ktoré by Všeobecný súd vykonával na základe článku 225 ods. 1 ES, článku 235 ES a článku 288 druhého odseku ES, považovať za preskúmavanie, ktoré by mohlo spochybniť funkčnú alebo inštitucionálnu samostatnosť EIB a ohroziť jej dobrú povesť ako nezávislého subjektu na finančných trhoch. EIB napokon sama tvrdí, že Všeobecný súd je na základe článku 225 ods. 1 ES a článkov 235 ES a 288 ES príslušný rozhodovať o prejednávanom návrhu na náhradu škody, ktorý bol proti nej podaný, a vôbec netvrdila, že také preskúmavanie môže ohroziť jej funkčnú a inštitucionálnu samostatnosť.

58 Všeobecný súd má teda na základe článku 225 ods. 1 ES, článku 235 ES a článku 288 druhého odseku ES právomoc rozhodovať aj o návrhu na náhradu škody podanému

proti EIB, pokiaľ má taký návrh vedľajšiu povahu vo vzťahu k návrhu na zrušenie aktu EIB, ktorý má definitívne právne účinky voči tretím osobám a je sám osebe prípustný.

59 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať o celej prejednávanej žalobe.

O právnom záujme žalobkyne na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

60 EIB v odpovedi na otázku k tomuto bodu na pojednávaní potvrdila, že napadnuté rozhodnutie bolo vykonané, pretože rámcová dohoda bola s vybraným uchádzačom uzavretá a čiastočne vykonaná. EIB sa preto domnievala, že z prípadného zrušenia napadnutého rozhodnutia už nemôže vyvodiť dôsledok, ako je opätovné začatie verejného obstarávania. EIB však tiež uviedla, že nemá v úmysle spochybniť prípustnosť prejednávanej žaloby pre nedostatok právneho záujmu žalobkyne na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia. Okrem toho uviedla, že aj keď možno teoreticky uvažovať o primeranej náprave situácie vylúčeného uchádzača, ktorý podal žalobu, zaplatením náhrady škody, podmienky na zaplatenie takej náhrady nie sú v prejednávanej veci splnené, lebo žalobkyni v dôsledku napadnutého rozhodnutia nevznikla skutočná škoda.

61 Žalobkyňa na pojednávaní tvrdila, že dosiahla niekoľko čiastočných či úplných zrušení rozhodnutí o zadaní zákazky bez toho, aby inštitúcie, ktoré uvedené rozhodnutia prijali, reagovali na tieto zrušenia uspokojivým spôsobom. Žalobkyňa okrem toho

uviedla, že má dvojaký právny záujem na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, že sa zúčastňuje na verejných obstarávaniach, tvrdila, že má jednak záujem na konštatovaní nezrovnalostí, ktorými sa vyznačuje napadnuté rozhodnutie, aby sa zabránilo tomu, že sa rovnaké nezrovnalosti budú opakovať. Ďalej má podľa svojho názoru záujem na konštatovaní uvedených nezrovnalostí s cieľom získať náhradu škody.

Posúdenie Všeobecným súdom

62 Podľa ustálenej judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná len vtedy, ak má táto osoba právny záujem na zrušení napadnutého aktu, čo predpokladá, že zrušenie napadnutého aktu je samo osebe spôsobilé vyvolať právne následky a žaloba tak môže v prípade úspešného výsledku priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. decembra 2009, Antwerpse Bouwwerken/Komisia, T-195/08, Zb. s. II-4439, bod 33). Keďže podmienky prípustnosti žaloby, najmä nedostatok záujmu na konaní, patria medzi prekážky konania z dôvodu verejného záujmu, Všeobecnému súdu prináleží overiť bez návrhu, či žalobcovia majú záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. marca 2005, Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia/Komisia, T-228/00, Zb. s. II-787, bod 22 a tam citovanú judikatúru). Túto judikatúru možno analogicky uplatniť na návrhy na zrušenie formulované v rámci žaloby, ktorú sprevádza návrh na náhradu škody.

63 V prejednávanej veci treba *ex offo* overiť, či prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia môže žalobkyni priniesť prospech, hoci verejné obstarávanie nemôže byť opätovne otvorené a účastníci konania sa za daných okolností zhodujú na tom, že

uzatvorením dohody a jej čiastočným vykonaním stratila žalobkyňa akúkoľvek šancu na uzavretie predmetnej dohody s EIB.

64 Z judikatúry vyplýva, že aj v prípade, keď bolo rozhodnutie o zadaní zákazky v celom rozsahu vykonané v prospech iných súťažiteľov, má uchádzač aj naďalej právny záujem na zrušení tohto rozhodnutia, a to buď aby dosiahol primeranú nápravu svojej situácie verejným obstarávateľom, alebo aby verejný obstarávateľ v budúcnosti vykonal primerané zmeny verejných obstarávaní, pokiaľ bude rozhodnuté, že tieto obstarávania sú v rozpore s niektorými právnymi požiadavkami (pozri v tomto zmysle rozsudok Simmenthal/Komisia, už citovaný v bode 32 vyššie, bod 32, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. októbra 1999, CAS Succhi di Frutta/Komisia, T-191/96 a T-106/97, Zb. s. II-3181, bod 63).

65 Skutočnosť, že dohoda o vykonaní verejnej zákazky bola podpísaná či dokonca vykonaná pred vydaním rozhodnutia o žalobe vo veci samej, ktorú vylúčený uchádzač podal proti rozhodnutiu o zadaní uvedenej zákazky, a že verejný obstarávateľ je zmluvne zaviazaný s úspešným uchádzačom, totiž nebráni povinnosti, ktorá v prípade, že sa žalobe vo veci samej vyhovie, vyplýva pre verejného obstarávateľa z článku 233 ES, teda povinnosti prijať opatrenia nevyhnutné na zaistenie zodpovedajúcej ochrany záujmov vylúčeného uchádzača (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 10. novembra 2004, European Dynamics/Komisia, T-303/04 R, Zb. s. II-3889, bod 83).

66 Pokiaľ je v dôsledku žaloby vylúčeného uchádzača o verejnú zákazku rozhodnutie o zadaní zákazky zrušené, ale verejný obstarávateľ už nemôže opätovne začať verejné obstarávanie týkajúce sa dotknutej verejnej zákazky, môžu byť záujmy tohto uchádzača chránené napríklad finančným odškodnením zodpovedajúcim strate šance na zadanie zákazky, alebo ak možno s istotou preukázať, že zákazka mala byť uchádzačovi zadaná, ušlému zisku (pozri v tomto zmysle uznesenia predsedu Súdu prvého

stupňa z 2. mája 1994, Candiotte/Rada, T-108/94 R, Zb. s. II-249, bod 27; z 20. júla 2000, Esedra/Komisia, T-169/00 R, Zb. s. II-2951, bod 51, a European Dynamics/Komisia, už citovaný v bode 65 vyššie, bod 83). Z najnovšej judikatúry totiž vyplýva, že je možné priradiť hospodársku hodnotu strate šance na zadanie verejnej zákazky, ktorú vylúčený uchádzač o uvedenú zákazku utrpel v dôsledku protiprávneho rozhodnutia (pozri v tomto zmysle uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 25. apríla 2008, Vakakis/Komisia, T-41/08 R, neuverejnené v Zbierke, body 66 a 67 a tam citovanú judikatúru, a z 20. januára 2010, Agriconsulting Europe/Komisia, T-443/09 R, neuverejnené v Zbierke, body 32 až 34 a tam citovanú judikatúru).

67 Žalobkyňa má v prejednávanej veci právny záujem na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia, aby na základe povinnosti, ktorá vyplýva z článku 233 prvého odseku ES, dosiahla primeranú nápravu svojej situácie zo strany EIB, ktorá môže mať prípadne podobu finančného odškodnenia zodpovedajúceho strate jej šance na zadanie zákazky. Aj keď žalobkyňa nepodala návrh na náhradu škody, ktorý môže viesť k zaplateniu finančnej sumy vo forme náhrady škody, treba uviesť, že tento návrh sa netýka straty šance získať zákazku, ale ušlého zisku, ktorý by dosiahla, pokiaľ by zákazku vykonala (pozri bod 210 nižšie). Z toho vyplýva, že tento návrh na náhradu škody by mohol byť zamietnutý bez toho, aby tým bola dotknutá možnosť žalobkyne získať prípadné finančné odškodnenie za stratu šance na zadanie zákazky ako primeranú nápravu svojej predchádzajúcej situácie podľa článku 266 druhého odseku ZFEÚ.

68 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na zrušenie môže v prípade úspešného výsledku priniesť prospech pre žalobkyňu, takže žalobkyňa má právny záujem na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia.

O nespochybnení vzorca použitého pri porovnávacom hodnotení ponúk v priebehu verejného obstarávania

Tvrdenia účastníkov konania

69 EIB tvrdí, že je neprípustné, aby žalobkyňa spochybňovala vzorec použitý pri porovnávacom hodnotení ponúk, pretože to neurobila včas, teda pred konečným dňom na podávanie ponúk.

70 Žalobkyňa navrhuje zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú v tomto ohľade vzniesla EIB.

Posúdenie Všeobecným súdom

71 Prejednávaná námietka neprípustnosti sa prakticky týka tretieho a štvrtého dôvodu návrhu na zrušenie, ktorými žalobkyňa spochybňuje legálnosť kritéria hodnotenia ponúk nazvaného „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, ako aj piateho dôvodu návrhu na zrušenie, ktorým žalobkyňa spochybňuje legálnosť pomernej váhy pridelenej jednotlivým kritériám hodnotenia ponúk, teda 75 % bodov za technické kritériá a 25 % bodov za finančné kritérium.

72 Je pravda, že žalobkyňa tým, že spochybňuje legálnosť vzorca použitého pri porovnávacom hodnotení ponúk, incidenčne spochybňuje legálnosť súťažných podkladov. V prejednávanej veci sa tak vynára otázka, či dokument verejného obstarávania, ako sú súťažné podklady, je aktom, ktorý môže byť predmetom priamej žaloby podľa

článku 230 štvrtého odseku ES, a teda či žalobkyňa mala na základe tohto ustanovenia v dvojmesačnej lehote stanovenej v piatom odseku tohto ustanovenia podať proti súťažným podkladom žalobu.

73 Súťažné podklady nemožno považovať za akt, ktorý sa týka individuálne každého uchádzača. Podobne ako celá dokumentácia k verejnému obstarávaniu vydaná obstarávateľom sa totiž súťažné podklady uplatňujú na situácie určené objektívne a majú právne účinky voči skupinám osôb, ktoré sú vymedzené všeobecne a abstraktne. Vykazujú teda všeobecný charakter a ich individuálne oznámenie uchádzačom zo strany verejného obstarávateľa neumožňuje individualizovať každého z týchto uchádzačov vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. mája 2008, Belfass/Rada, T-495/04, Zb. s. II-781, body 36 až 42).

74 Napadnuté rozhodnutie bolo teda v prejednávanej veci prvým aktom napadnuteľným žalobkyňou, čiže prvým aktom, ktorý jej umožňoval incidenčne spochybniť legálnosť vzorca použitého pri porovnávacom hodnotení ponúk, ktorý EIB uviedla v súťažných podkladoch.

75 EIB teda neoprávnene namieta, že žalobkyňa konala oneskorene, keď v rámci prejednávanej žaloby incidenčne spochybnila legálnosť vzorca použitého pri porovnávacom hodnotení ponúk, ktorý EIB uviedla v súťažných podkladoch.

76 Treba preto konštatovať, že tretí, štvrtý a piaty dôvod návrhu na zrušenie sú prípustné, a zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú v tomto ohľade vzniesla EIB.

O nejasnosti návrhu na náhradu škody

Tvrdenia účastníkov konania

77 EIB tvrdí, že v súlade s požiadavkami článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku je návrh na náhradu škody neprípustný, keďže tri podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva stanovené v článku 288 ods. 2 ES nie sú v prejednávanej veci v žalobe uvedené a žalobkyňa netvrdí, že uvedené podmienky sú splnené. Podľa EIB je návrh nepresný, pokiaľ ide o nezrovnalosti, ktorými sa vyznačuje verejné obstarávanie, existenciu príčinnej súvislosti medzi uvedenými nezrovnalosťami a škodou, ktorú uvádza žalobkyňa, a pokiaľ ide o povahu a presnú výšku požadovanej náhrady škody. S ohľadom na použiteľnú judikatúru (rozsudok Súdneho dvora z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, Zb. s. 975, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. septembra 1994, An Taisce a WWF UK/Komisia, T-461/93, Zb. s. II- 733, body 42 a 43) teda treba taký návrh odmietnuť ako neprípustný.

78 Žalobkyňa sa v podstate domnieva, že článok 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku nebol porušený a že skutočnosti umožňujúce identifikovať všetky tri podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva, ktoré sú upravené v článku 288 ods. 2 ES, boli v žalobe uvedené.

Posúdenie Všeobecným súdom

79 Treba pripomenúť, že podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku musí každá žaloba obsahovať uvedenie predmetu

konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Toto uvedenie musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť si obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, a to prípadne bez ďalších podporných informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na to, aby bola žaloba prípustná, potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali prinajmenšom stručne, ale súvislým a pochopiteľným spôsobom z textu samotnej žaloby (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. februára 2005, Chiquita Brands a i./Komisia, T-19/01, Zb. s. II-315, bod 64 a tam citovanú judikatúru).

80 Na splnenie týchto požiadaviek musí žaloba smerujúca k náhrade škody spôsobenej inštitúciou alebo akýmkoľvek iným orgánom alebo subjektom Spoločenstva obsahovať údaje, ktoré umožňujú určiť konanie, ktoré žalobca tejto inštitúcii, tomuto orgánu alebo subjektu vytýka, dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že medzi týmto konaním a škodou, ktorú údajne utrpel, existuje príčinná súvislosť, ako aj charakter a rozsah tejto škody (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb. s. II-961, bod 107; z 10. júla 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-38/96, Zb. s. II-1223, bod 42, a Chiquita Brands a i./Komisia, už citovaný v bode 79 vyššie, bod 65 a tam citovanú judikatúru).

81 Zo žaloby vyplýva, že „návrh na náhradu škody podľa článkov 235 ES a 288 ES je založený na protiprávnom charaktere napadnutého rozhodnutia, … ktoré je predmetom prejednávanej žaloby“. Z toho vyplýva, že tento návrh je jednoznačne založený na nezrovnalostiach uplatnených v rámci návrhu na zrušenie. Zo žaloby okrem toho vyplýva, že „žalobkyňa požaduje od EIB zaplatenie náhrady škody vo výške zodpovedajúcej 50 % z 3,88 milióna eur, teda sumy 1,94 milióna eur, čo predstavuje sumu odhadovaného hrubého zisku, ktorý by žalobkyňa dosiahla v rámci verejného obstarávania, pokiaľ by jej bola zákazka zadaná“. Z toho vyplýva, že žaloba obsahuje údaje umožňujúce určiť charakter a rozsah uplatňovanej škody. Žalobkyňa okrem toho v žalobe vysvetľuje spôsob, akým bola táto suma vypočítaná. Aj keď teda žalobkyňa nevenuje osobitnú časť žaloby otázke príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou

a uplatňovanou škodou, žaloba obsahuje skutočnosti umožňujúce určiť dôvody, na základe ktorých sa žalobkyňa domnieva, že medzi týmto konaním a škodou, ktorú údajne utrpela, existuje príčinná súvislosť, teda že v prejednávanej veci podľa žalobkyne príčinná súvislosť vyplýva zo skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie zabránilo tomu, aby jej bola zákazka zadaná a aby s EIB uzavrela rámcovú dohodu o vykonaní tejto zákazky.

82 Za týchto okolností treba rozhodnúť, že návrh na náhradu škody je prípustný, a zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú v tomto ohľade vzniesla EIB.

2. *O veci samej*

O uplatniteľnom práve

Tvrdenia účastníkov konania

83 Žalobkyňa sa domnieva, že EIB je ako verejný obstarávateľ povinná konať v súlade s ustanoveniami „Príručky pre zadávanie zákaziek – Príručky pre zadávanie zákaziek na služby, dodávky a práce [EIB] na vlastný účet“ v znení platnom v rozhodujúcej dobe (ďalej len „príručka“) a dodržiavať všeobecné zásady a právo použiteľné na verejné obstarávania. Aj keď sa okrem toho smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce,

verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (Ú. v. EÚ L 134, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132) ako taká na verejné obstarávania EIB nepoužije, z úvodu príručky podľa žalobkyne vyplýva, že uvedená smernica predstavuje referenčný bod na posúdenie ustanovení príručky, ktorá z nej vychádza. Všeobecný súd už okrem toho pripustil preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia Komisie o zadaní verejnej zákazky s ohľadom na ustanovenia smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/52/EHS z 13. októbra 1997, ktorou sa menia a dopĺňajú aj smernice 93/36/EHS a 93/37/EHS o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb, verejného obstarávania dodania tovaru a postupov verejného obstarávania prác (Ú. v. ES L 328, s. 1; Mim. vyd. 06/003, s. 3) (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. marca 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-345/03, Zb. s. II-341, bod 206).

84 EIB namieta, že smernica 2004/18 sa na ňu nevzťahuje, a dodáva, že judikatúra použiteľná na verejné obstarávania sa jej týka len v rozsahu, v akom poskytuje výklad ustanovení, ktoré sa na ňu uplatnia. Z judikatúry (rozsudky Súdu prvého stupňa Sogelma/AER, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 115, a z 10. septembra 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-59/05, neuverejnený v Zbierke, body 46 a 47) podľa nej vyplýva, že smernica 2004/18, ako aj smernica 92/50, ktorú zrušuje a nahradzuje, sa na verejné zákazky zadávané inštitúciou, orgánom alebo subjektom Spoločenstva na ich vlastný účet použijú iba vtedy, ak na ne ustanovenia uplatniteľné na posledné uvedené výslovne odkazujú.

Posúdenie Všeobecným súdom

85 Tvrdenia účastníkov konania vyvolávajú otázku, ktoré pravidlá upravujú zadávanie verejných zákaziek na práce, dodávky alebo služby, ktoré EIB zadáva na vlastný účet, za odplatu a z vlastných zdrojov.

86 EIB je finančne nezávislá v rozsahu, v akom podľa článku 267 ES funguje „[s využitím] prostriedkov kapitálového trhu a vlastných prostriedkov“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2003, Komisia/EIB, už citovaný v bode 42 vyššie, body 101 a 128), a nie rozpočtu Spoločenstva, aj keď spravuje finančné prostriedky pochádzajúce z uvedeného rozpočtu v mene Spoločenstva a na jeho účet, a teda jedna časť jej činností sa uskutočňuje z finančných prostriedkov Spoločenstva. Žaloba sa však v prejednávanej veci týka verejného obstarávania financovaného z vlastných zdrojov EIB.

87 Také obstarávanie nepodlieha ani ustanoveniam štvrtej hlavy druhej časti nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74), v znení zmien a doplnení (ďalej len „rozpočtové nariadenie“), a tým skôr ani ustanoveniam tretej hlavy druhej časti nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), v znení zmien a doplnení (ďalej len „vykonávacie pravidlá“). Tieto ustanovenia totiž možno uplatniť len na „všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev“ a ako vyplýva z článku 88 ods. 1 rozpočtového nariadenia, verejnými zákazkami, ktoré sa ním riadia, sú iba zmluvy, ktoré sú úplne alebo čiastočne financované z uvedeného všeobecného rozpočtu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. mája 2007, Citymo/Komisia, T-271/04, Zb. s. II-1375, bod 121).

88 Nič to však nemení na tom, že postupy verejného obstarávania EIB musia byť v súlade so základnými pravidlami Zmluvy ES a všeobecnými právnymi zásadami, ktoré sa týkajú najmä voľného pohybu tovaru (článok 28 ES), slobody usadiť sa (článok 43 ES), voľného pohybu služieb (článok 49 ES), zákazu diskriminácie a rovnosti zaobchádzania, transparentnosti a proporcionality. Pokiaľ ide totiž o postupy verejného obstarávania Spoločenstva, z ustálenej judikatúry vyplýva, že verejný obstarávateľ podlieha

základným pravidlám Zmluvy ES, všeobecným právnym zásadám, ako aj cieľom Charty.

89 Aj keď smernice týkajúce sa zadávania verejných zákaziek na práce, dodávky a služby okrem toho upravujú len zákazky zadávané subjektmi alebo verejnými obstarávateľmi členských štátov a nie sú priamo použiteľné na verejné zákazky zadávané správou Spoločenstva, pravidiel alebo zásad stanovených alebo vymedzených v rámci týchto smerníc sa voči uvedenej správe možno dovolávať, pokiaľ sa javia len ako osobitné vyjadrenie základných pravidiel Zmluvy ES a všeobecných právnych zásad, ktorým správa Spoločenstva priamo podlieha (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, Zb. s. I-8349, body 25 až 28). V spoločenstve práva je totiž jednotné uplatňovanie práva základnou požiadavkou (rozsudok Súdneho dvora zo 6. decembra 2005, ABNA a i., C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, Zb. s. I-10423, bod 104) a každý právny subjekt podlieha zásade dodržiavania zákonnosti. Inštitúcie sú tak povinné dodržiavať pravidlá Zmluvy ES a všeobecné právny zásady, ktoré sa na ne vzťahujú, rovnakým spôsobom ako ktorýkoľvek iný právny subjekt (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, body 18 až 21, a rozsudok Antwerpse Bouwwerken/Komisia, už citovaný v bode 62 vyššie, bod 55). Pravidiel alebo zásad stanovených alebo vymedzených v rámci týchto smerníc sa okrem toho možno dovolávať voči správe Spoločenstva, pokiaľ táto správa prijala pri uplatňovaní svojej funkčnej a inštitucionálnej samostatnosti a v medziach právomocí, ktoré jej zveruje Zmluva ES, akt, ktorý pre úpravu verejných zákaziek, ktoré táto správa zadáva na vlastný účet, výslovne odkazuje na určité pravidlá alebo zásady uvedené v smerniciach a v ktorého dôsledku sa uvedené pravidlá a zásady v súlade so zásadou *patere legem quam ipse fecisti* použijú (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 11. júla 1985, Salerno a i./Komisia a Rada, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, Zb. s. 2523, body 52, 56 a 57, a z 29. apríla 2004, Komisia/CAS Succhi di Frutta, C-496/99 P, Zb. s. I-3801, body 113 až 115). Pokiaľ dotknutý akt vyžaduje výklad, musí byť v čo najväčšom rozsahu vykladaný v zmysle jednotného použitia práva Spoločenstva a jeho zlučiteľnosti

s ustanoveniami Zmluvy ES a so všeobecnými právnymi zásadami (pozri rozsudky Súdneho dvora z 21. marca 1991, Rauh, C-314/89, Zb. s. I-1647, bod 17 a tam citovanú judikatúru, a z 29. júna 1995, Španielsko/Komisia, C-135/93, Zb. s. I-1651, bod 37).

90 Z príručky vyplýva, že práve na účely „dodržiavania základných zásad EÚ týkajúcich sa zadávania verejných zákaziek, a najmä zásad rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie a transparentnosti“, sa EIB rozhodla zaviesť verejné obstarávania, ktoré majú umožniť „zorganizovať verejnú súťaž kvalifikovaných uchádzačov a vykonať výber založený na zvážení tak nákladov, ako aj kvality“. EIB sa na tieto účely domnievala, že „aj keď sa smernica [2004/18] ako taká na EIB nepoužije, je referenčným bodom pre stanovenie postupov [EIB]“. Bod 2.1 príručky najmä uvádza, že „[EIB] uplatňuje postupy opísané v smernici [2004/18], keď zadáva zákazky, ktoré nie sú vylúčené z pôsobnosti smernice [2004/18] v súlade s jej ustanoveniami a ktorých odhadovaná celková hodnota bez dane z pridanej hodnoty (DPH) sa rovná týmto prahovým hodnotám alebo je vyššia: a) 206 000 eur pre zákazky na služby…“. V príručke sú okrem toho početné odkazy na ustanovenia smernice 2004/18.

91 Body 2.4 a 2.5 príručky podrobne opisujú jednotlivé fázy verejného obstarávania uvedeného v bode 2.2.1 tejto príručky.

92 Príručka v tomto ohľade uvádza všeobecne záväzné pravidlá, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám, a to najmä tým, ktoré sa rozhodnú uchádzať sa o verejnú zákazku financovanú úplne alebo čiastočne z vlastných zdrojov EIB, rovnako ako sú právne záväzné pre EIB, pokiaľ sa rozhodne zadať verejnú zákazku na vlastný účet (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Citymo/Komisia, už citovaný v bode 87 vyššie, bod 122).

93 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že pokiaľ EIB koná s využitím tak kapitálového trhu, ako aj vlastných prostriedkov, najmä pokiaľ zadáva verejné zákazky na vlastný účet, podlieha jednak zásadám uvedeným v bode 88 vyššie, jednak ustanoveniam príručky, a to najmä tým, ktoré sú uvedené v bode 91 vyššie, ako boli vyložené vo svetle zásad, ktoré uvedené ustanovenia vykonávajú, prípadne ustanovení smernice 2004/18, na ktoré tieto ustanovenia odkazujú.

O návrhu na zrušenie

94 Na podporu svojho návrhu na zrušenie žalobkyňa vo svojej žalobe uvádza päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je v podstate založený na porušení bodu 2.5.2 príručky, zásad transparentnosti a rovnosti zaobchádzania, ako aj práva na účinný opravný prostriedok. Druhý žalobný dôvod v podstate vychádza z porušenia zásad transparentnosti a riadnej správy vecí verejných, povinnosti odôvodniť rozhodnutia spôsobujúce ujmu, ako aj práva na účinný opravný prostriedok. Tretí žalobný dôvod je v podstate založený na porušení zásady proporcionality a povinnosti zvoliť kritériá hodnotenia ponúk umožňujúce objektívne porovnávacie hodnotenie ponúk. Štvrtý žalobný dôvod vychádza z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti použiť na účely porovnávacieho hodnotenia ponúk kritériá hodnotenia ponúk, ktoré nemožno zameniť s kritériami výberu uchádzačov. Piaty žalobný dôvod je založený na porušení práva uplatniteľného na verejné obstarávania, ktoré spočíva v tom, že pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk viedli k strate významu alebo minimalizácii cenového faktora v napadnutom rozhodnutí.

95 V liste doručenom 8. januára 2010 (pozri bod 21 vyššie) žalobkyňa uviedla šiesty žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, ktorý vychádza z porušenia článku 99 rozpočtového nariadenia a článku 148 ods. 1 a 2 vykonávacích pravidiel, ktoré zakazujú akúkoľvek diskusiu medzi verejným obstarávateľom

a záujemcami alebo uchádzačmi, ktorá by viedla k zmene podmienok alebo znenia zákazky, ako aj z porušenia zásad rovnosti zaobchádzania, transparentnosti a zákazu diskriminácie, ako sú zakotvené v článku 89 rozpočtového nariadenia v spojení s jeho odôvodnením č. 18.

96 Najskôr treba preskúmať spoločne prvý a druhý žalobný dôvod, keďže sa čiastočne prekrývajú. Ďalej treba odpovedať spoločne na tretí a štvrtý žalobný dôvod, ktoré sa zjavne vzájomne dopĺňajú. Nakoniec treba z dôvodu účelnosti preskúmať najskôr šiesty žalobný dôvod a potom piaty žalobný dôvod.

O prvom a druhom žalobnom dôvode

— Tvrdenia účastníkov konania

97 Prvým a druhým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že EIB porušila bod 2.5.2 príručky, zásady transparentnosti, rovnosti zaobchádzania a riadnej správy vecí verejných, jej právo na účinný opravný prostriedok a povinnosť odôvodniť rozhodnutia spôsobujúce ujmu. EIB jej mala najmä čo najskôr a písomne oznámiť napadnuté rozhodnutie, odovzdať z vlastného podnetu rovnaké informácie všetkým uchádzačom bez výnimky a poskytnúť im čas potrebný na výkon ich legitímnych práv. EIB jej ďalej mala do pätnástich dní od jej žiadosti oznámiť meno vybraného uchádzača, ako aj dôvody odmietnutia jej vlastnej ponuky a odôvodniť vo vzťahu k nej napadnuté

rozhodnutie, a to poskytnutím zložiek porovnania, ktoré sú obsiahnuté v hodnotiacej správe, medzi charakteristikami a výhodami jej vlastnej ponuky a ponuky vybraného uchádzača. EIB jej nakoniec mala aspoň oznámiť odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pred podaním prejednávanej žaloby na účely zabezpečenia jej práva na účinný opravný prostriedok.

98 EIB navrhuje, aby bol prvý žalobný dôvod zamietnutý. Zverejnenie oznámenia o výsledku verejného obstarávania v úradnom vestníku je podľa jej názoru v právnom poriadku Spoločenstva oficiálne povolený prostriedok na oznámenie napadnutého rozhodnutia žalobkyni. Skutočnosť, že EIB neoznámila napadnuté rozhodnutie žalobkyni individuálne, je administratívnym pochybením, ktorého sa dopustili jej útvary. Tieto útvary však bezodkladne, teda 1. augusta 2008, odpovedali na žiadosť žalobkyne o informácie z 31. júla 2008. Časť žalobného návrhu vychádzajúca z nedostatku informácií nemôže v súlade s judikatúrou v žiadnom prípade obstáť, lebo žalobkyňa mala v deň podania prejednávanej žaloby, teda 6. októbra 2008, k dispozícii odôvodnenie, ktoré bolo odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Rovnako nemožno konštatovať nijaké porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, lebo uvádzaná protiprávnosť nemala vplyv na napadnuté rozhodnutie, keďže s ohľadom na kritériá hodnotenia ponúk sa hodnotiaci výbor jednoznačne domnieval, že ponuka vybraného uchádzača je omnoho lepšia než ponuka žalobkyne.

99 EIB okrem toho navrhuje zamietnuť druhý žalobný dôvod. Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odôvodnila z právneho hľadiska dostatočne a viedla konanie v súlade s ustanoveniami príručky a judikatúrou použiteľnou na verejné obstarávania. Podľa judikatúry a bodu 2.5.2 príručky žalobkyňa dostala listom z 1. augusta 2008 odôvodnené vysvetlenie týkajúce sa charakteristík a relatívnych výhod vybranej ponuky, ako aj meno úspešného uchádzača, takže napadnuté rozhodnutie bolo odôvodnené dostatočne na to, aby mohla žalobkyňa uplatniť svoje práva a Všeobecný súd vykonať preskúmanie s ohľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci. Z uvedeného listu jasne vyplýva, že ponuka vybraného uchádzača získala v prípade každého z kritérií

hodnotenia ponúk s výnimkou finančného kritéria dvakrát vyššiu známku než ponuka žalobkyne. Aj keď žalobkyňa získala lepšiu známku než vybraný uchádzač, pokiaľ ide o finančné kritérium, nebolo to rozhodujúce, lebo pomerná váha pridelená tomuto kritériu predstavovala 25 % bodov z celkovej známky.

— Posúdenie Všeobecným súdom

100 Pokiaľ správa Spoločenstva disponuje širokou mierou voľnej úvahy, má rešpektovanie záruk priznaných právnym poriadkom Spoločenstva v správnych konaniach ešte zásadnejší význam. Medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť uvedenej správy dostatočným spôsobom odôvodniť svoje rozhodnutia. Len za týchto okolností môže súd overiť, či boli splnené skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí výkon voľnej úvahy (rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. marca 2002, Le Canne/Komisia, T-241/00, Zb. s. II-1251, bod 53). Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že táto správa disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré sa majú zohľadniť pri rozhodovaní o tom, s kým uzavrie zmluvu v rámci verejného obstarávania (rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2002, Tideland Signal/Komisia, T-211/02, Zb. s. II-3781, bod 33, a zo 6. júla 2005, TQ3 Travel Solutions Belgium/Komisia, T-148/04, Zb. s. II-2627, bod 47; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 23. novembra 1978, Agence européenne d'intérims/Komisia, 56/77, Zb. s. 2215, bod 20).

101 Po prvé treba preskúmať časti žalobného dôvodu žalobkyne založené na porušení ustanovení bodu 2.5.2 príručky v rozsahu, v akom EIB žalobkyňu čo najrýchlejšie neinformovala o prijatí napadnutého rozhodnutia.

102 Z bodu 2.5.2 príručky, ktorý sa týka „kontaktov medzi [EIB] a záujemcami a uchádzačmi“, vyplýva, že „[EIB] informuje čo najrýchlejšie všetky dotknuté strany o rozhodnutí prijatom v rámci verejného obstarávania“.

103 EIB pred Všeobecným súdom a vo svojom liste žalobkyni zo 14. augusta 2008 uznala, že „žalobkyňa nedostala včas oficiálny list informujúci o výsledku verejného obstarávania“, a vysvetlila, že „po dôkladnom vyšetrovaní [na základe] sťažnosti žalobkyne zistila, že toto nesplnenie si povinnosti treba pripísať administratívnemu pochybeniu“. EIB okrem toho pripustila, že všetci uchádzači, „bohužiaľ, s výnimkou žalobkyne“, boli informovaní o prijatí napadnutého rozhodnutia listom z 18. februára 2008. Nespochybňuje sa, že žalobkyňa sa o napadnutom rozhodnutí dozvedela až zverejnením oznámenia o výsledku verejného obstarávania v Dodatku k úradnému vestníku 26. júla 2008, teda viac než mesiac po tom, ako bola rámcová dohoda 12. a 17. júna 2008 podpísaná a 16. júna 2008 nadobudla účinnosť.

104 EIB teda v prejednávanej veci porušila ustanovenia bodu 2.5.2 príručky tým, že žalobkyňu čo najrýchlejšie neinformovala o prijatí napadnutého rozhodnutia.

105 Po druhé treba preskúmať časti žalobného dôvodu žalobkyne založené na porušení ustanovení bodu 2.5.2 príručky a povinnosti odôvodniť rozhodnutie spôsobujúce ujmu, ktoré vyplýva z toho, že EIB žalobkyni neoznámila charakteristiky a relatívne výhody vybranej ponuky a meno úspešného uchádzača do 15 dní od doručenia jej písomnej žiadosti alebo najneskôr pred podaním jej žaloby.

106 Bod 2.5.2 príručky predovšetkým uvádza, že „[EIB] na žiadosť dotknutej strany do 15 dní od doručenia písomnej žiadosti oznámi… každému uchádzačovi, ktorý predložil prípustnú ponuku, charakteristiky a relatívne výhody vybranej ponuky, ako aj meno úspešného uchádzača alebo strán rámcovej dohody…“.

107 Tento postup je v súlade s účelom povinnosti odôvodnenia zakotvenej v článku 253 ES, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia spôsobujúceho ujmu musí umožniť súdu preskúmať zákonnosť a dotknutej osobe oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia, aby mohol brániť svoje práva a overiť, či je napadnuté rozhodnutie dôvodné (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. januára 1992, La Cinq/Komisia, T-44/90, Zb. s. II-1, bod 42 a tam citovanú judikatúru; z 8. mája 1996, Adia Interim/Komisia, T-19/95, Zb. s. II-321, bod 32, a z 12. júla 2007, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-250/05, neuverejnený v Zbierke, body 68 a 69). Skutočnosť, že v rámci verejných obstarávaní dostanú zúčastnení uchádzači odôvodnené rozhodnutie až v odpovedi na ich výslovnú žiadosť, nijako neobmedzuje ich možnosť domáhať sa na Všeobecnom súde svojich práv. Lehota na podanie žaloby stanovená v článku 230 piatom odseku ES totiž začína plynúť až v okamihu oznámenia odôvodneného rozhodnutia, pod podmienkou, že uchádzač podal žiadosť o poskytnutie odôvodneného rozhodnutia v primeranej lehote po tom, ako sa dozvedel o odmietnutí svojej ponuky (pozri rozsudok Adia Interim/Komisia, už citovaný, bod 33 a tam citovanú judikatúru).

108 Verejný obstarávateľ má s ohľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje v rámci verejných obstarávaní, povinnosť poskytnúť dostatočné odôvodnenie vylúčeným uchádzačom, ktorí o to požiadajú, čo predpokladá, že starostlivo dbá na to, aby v odôvodnení, ktoré zasiela, uviedol všetky skutočnosti, na ktorých založil svoje rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, už citovaný v bode 84 vyššie, bod 134).

109 Dodržanie povinnosti odôvodnenia treba posudzovať na základe informácií, ktorými žalobkyňa disponuje pri podávaní svojej žaloby (rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. februára 2003, Strabag Benelux/Rada, T-183/00, Zb. s. II-135, bod 58, a Renco/Rada, T-4/01, Zb. s. II-171, bod 96). Podľa ustálenej judikatúry však možno odôvodnenie uviesť po prvýkrát a dodatočne pred súdom iba za výnimočných okolností (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. mája 2009, VIP Car Solutions/Parlament, T-89/07, Zb. s. II-1403, bod 76 a tam citovanú judikatúru).

110 Nespochybňuje sa, že listom z 31. júla 2008 žalobkyňa podala žiadosť o oznámenie charakteristík a relatívnych výhod vybranej ponuky, ako aj mena úspešného uchádzača. EIB tvrdí, že na túto žiadosť odpovedala listom z 1. augusta 2008. Aj keď žalobkyňa po poslednom uvedenom liste opäť listom z 1. augusta 2008 požiadala o objasnenie, EIB jej vo svojom liste zo 14. augusta 2008 odpovedala, že jej už poskytla čo najúplnejšiu odpoveď, a vyzvala ju, aby sa oboznámila s rozhodnutím o zadaní zákazky zverejneným v úradnom vestníku. Ani zo spisu, ani z tvrdení účastníkov konania nevyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia mohla EIB žalobkyni pred podaním prejednávanej žaloby oznámiť inými prostriedkami, než sú prostriedky uvedené vyššie.

111 Z toho vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré EIB poskytla žalobkyni pred podaním jej žaloby a v odpovedi na jej žiadosť z 31. júla 2008, treba hľadať v znení listu EIB z 1. augusta 2008, v jeho kontexte a vo všetkých právnych predpisoch upravujúcich dotknutú oblasť, keďže toto rozhodnutie bolo zaslané v lehote pätnástich dní po doručení žiadosti žalobkyne.

112 Z listu z 1. augusta 2008 vyplýva, že EIB oznámila žalobkyni meno vybraného uchádzača, pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk a rozdelenie bodov udelených ponuke žalobkyne a ponuke vybraného uchádzača na základe porovnávacieho hodnotenia ponúk. V tomto liste bolo uvedené, že ponuka žalobkyne získala 22,03 bodu (z 35 možných bodov), rozdelených takto: 8,75 bodu (z 8,75 možných bodov) za finančné kritérium, 2,85 bodov (z 5,25 možných bodov) za technické kritérium nazvané „Proces riadenia kvality“, 7,43 bodu (z 15,75 možných bodov) za technické kritérium s názvom „Úroveň súladu schopností a kvalifikácie navrhovaných zamestnancov“ a 3 body (z 5,25 možných bodov) za technické kritérium nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, zatiaľ čo ponuka vybraného uchádzača získala 29,36 bodu (z 35 možných bodov), rozdelených takto: 5,29 bodu (z 8,75 možných

bodov) za finančné kritérium, 4,12 bodu (z 5,25 možných bodov) za technické kritérium nazvané „Proces riadenia kvality“, 15,3 bodu (z 15,75 možných bodov) za technické kritérium s názvom „Úroveň súladu schopností a kvalifikácie navrhovaných zamestnancov“ a 4,12 bodu (z 5,25 možných bodov) za technické kritérium nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“.

113 Informácie poskytnuté EIB vo forme číselného hodnotenia umožnili žalobkyni v prípade každého z kritérií hodnotenia ponúk priamo porovnať body, ktoré získala jej ponuka, a body, ktoré získala ponuka vybraného uchádzača, keďže EIB neoznámila žalobkyni len celkovú známku, ktorú získala každá z dotknutých ponúk. Tieto informácie žalobkyni umožnili najmä ihneď určiť presné dôvody, pre ktoré jej ponuka nebola vybraná, teda že na základe porovnávacieho hodnotenia ponúk bola celková známka, ktorú získala jej ponuka, nižšia než celková známka, ktorú získala ponuka vybraného uchádzača, lebo aj keď získala lepšiu známku v prípade finančného kritéria, nebolo to s ohľadom na pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, ktoré použila EIB, dostatočné na vyrovnanie známok, ktoré jej ponuka získala v prípade každého z troch technických kritérií hodnotenia ponúk a ktoré boli nižšie než známky, ktoré získala ponuka vybraného uchádzača.

114 Pokiaľ pritom ide o verejné obstarávanie, v rámci ktorého bola žalobkyňa najlacnejšia v tom zmysle, že predložila najnižšiu ponuku zo všetkých porovnávaných ponúk, a jej ponuka bola teda zamietnutá len z toho dôvodu, že technická hodnota uvedenej ponuky bola považovaná za relatívne horšiu než technická hodnota ponuky vybraného uchádzača, treba konštatovať, že aj keď toto odôvodnenie bolo do určitej miery začiatkom vysvetlenia, nemohlo byť považované za dostatočné vzhľadom na požiadavku, podľa ktorej musia z odôvodnenia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy autora aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok VIP Car Solutions/Parlament, už citovaný v bode 109 vyššie, body 75 a 76). List z 1. augusta 2008 totiž neobsahuje informácie o dôvodoch, ktoré podľa EIB odôvodnili známky udelené v prípade technických kritérií ponuke žalobkyne a ponuke vybraného uchádzača. Uvedené známky obsiahnuté v tomto liste okrem toho neboli doplnené spresňujúcimi poznámkami o dôvodoch vedúcich EIB

k tomu, že ponuke vybraného uchádzača udelila v prípade každého z technických kritérií viac bodov než ponuke žalobkyne, ktoré by umožnili považovať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za dostatočné (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, už citovaný v bode 84 vyššie, bod 129, a z 9. septembra 2009, Brink's Security Luxembursko/Komisia, T-437/05, Zb. s. II-3233, bod 169).

115 EIB síce v priebehu konania vysvetlila dôvody, ktoré ju viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia, najmä skutočnosť, že pokiaľ ide o technické kritérium nazvané „Úroveň súladu schopností a kvalifikácie navrhovaných zamestnancov" a technické kritérium nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov", „hlavným problémom [bola] skúsenosť (alebo skôr nedostatok skúsenosti) poradcov žalobkyne v bankovom/vo finančnom sektore", a že pokiaľ ide o technické kritérium nazvané „Proces riadenia kvality", ponuka vybraného uchádzača „bola konkrétnejšia" než ponuka žalobkyne, ktorá „zrejme pokrýva všetky požadované aspekty, ale… je opísaná dosť všeobecne a zložito". To však nemôže napraviť nedostatok pôvodného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. EIB totiž neuviedla nijakú výnimočnú okolnosť, ktorá by odôvodnila neposkytnutie dostatočného odôvodnenia žalobkyni do pätnástich dní od doručenia jej žiadosti a v každom prípade pred podaním jej žaloby.

116 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sa vyznačuje nedostatkom odôvodnenia, a teda je v rozpore s ustanoveniami bodu 2.5.2 príručky a všeobecnejšie s povinnosťou odôvodnenia zakotvenou v článku 253 ES.

117 Po tretie treba preskúmať časti žalobného dôvodu žalobkyne založené na porušení práva na účinný opravný prostriedok, ako aj na porušení zásad rovnosti zaobchádzania, transparentnosti a riadnej správy vecí verejných.

118 Pokiaľ ide najskôr o údajné porušenie práva na účinný opravný prostriedok, treba pripomenúť, že prístup k súdu je jedným zo základných prvkov spoločenstva práva a že je v právnom poriadku založenom na Zmluve ES zaručený v dôsledku toho, že táto zmluva zaviedla ucelený systém opravných prostriedkov a konaní určený na to, aby bolo Súdnemu dvoru zverené preskúmavanie zákonnosti aktov správy Spoločenstva (rozsudok Les Verts/Parlament, už citovaný v bode 30 vyššie, bod 23). Súdny dvor okrem toho právo na účinný opravný prostriedok pred príslušným súdom zakladá na ústavných tradíciách spoločných členským štátom a na článkoch 6 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (rozsudky Súdneho dvora z 15. mája 1986, Johnston, 222/84, Zb. s. 1651, bod 18, a z 9. februára 2006, Sfakianakis, C-23/04 až C-25/04, Zb. s. I-1265, bod 28; rozsudok Philip Morris International/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 121). Nakoniec právo na účinný opravný prostriedok pre každého, koho práva a slobody zaručené právom Spoločenstva boli porušené, je zakotvené aj v článku 47 Charty.

119 V rámci verejných obstarávaní treba okrem toho uchádzača chrániť pred svojvôľou verejných obstarávateľov tým, že sa mu zaručí, že protiprávne rozhodnutia prijaté verejným obstarávateľom môžu byť predmetom účinných aj čo najrýchlejších opravných prostriedkov (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 23. decembra 2009, Komisia/Írsko, C-455/08, neuverejnený v Zbierke, bod 26).

120 Úplná právna ochrana uchádzačov pred svojvôľou verejných obstarávateľov teda najskôr predpokladá povinnosť informovať pred uzatvorením dohody všetkých uchádzačov o rozhodnutí o zadaní zákazky, aby mali skutočnú možnosť podať opravný prostriedok, ktorého predmetom je zrušenie tohto rozhodnutia, pokiaľ sú splnené príslušné podmienky.

121 Táto úplná právna ochrana ďalej vyžaduje, aby bola stanovená možnosť pre vylúčeného uchádzača začať včas preskúmavanie otázky platnosti rozhodnutia o zadaní zákazky, čo predpokladá, že medzi okamihom, keď je rozhodnutie o zadaní zákazky

oznámené vylúčeným uchádzačom, a uzatvorením dohody musí existovať primeraný čas, aby sa najmä vylúčeným uchádzačom umožnilo podať návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa ustanovení článku 242 ES v spojení s článkom 243 ES a článkom 225 ods. 1 ES smerujúci k tomu, aby sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení nariadil odklad výkonu napadnutého rozhodnutia dovtedy, kým súd rozhodujúci vo veci samej rozhodne o ich hlavnej žalobe smerujúcej k zrušeniu tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Súdneho dvora z 24. júna 2004, Komisia/Rakúsko, C-212/02, neuverejnený v Zbierke, body 21 a 23 a tam citovanú judikatúru, a Komisia/Írsko, už citovaný v bode 119 vyššie, body 27 a 28 a tam citovanú judikatúru). Právo na úplnú a účinnú súdnu ochranu totiž zahŕňa aj zabezpečenie predbežnej ochrany osôb podliehajúcich súdnej právomoci, pokiaľ je nevyhnutná na zaistenie úplnej účinnosti rozhodnutia, ktoré má byť prijaté vo veci samej, s cieľom zabrániť vzniku medzier v právnej ochrane zaisťovanej príslušnými súdmi (pozri uznesenia predsedu Súdneho dvora z 3. mája 1996, Nemecko/Komisia, C-399/95 R, Zb. s. I-2441, bod 46 a tam citovanú judikatúru, a z 23. februára 2001, Rakúsko/Rada, C-445/00 R, Zb. s. I-1461, bod 111 a tam citovanú judikatúru).

122 Na zachovanie požiadavky účinnej súdnej ochrany je nakoniec potrebné, aby si verejný obstarávateľ splnil povinnosť odôvodnenia (pozri bod 108 vyššie) tým, že poskytne dostatočné odôvodnenie každému vylúčenému uchádzačovi, ktorý o to požiada, aby mohol toto právo využiť za čo najpriaznivejších podmienok a aby mu bola priznaná možnosť rozhodnúť sa s úplnou znalosťou veci, či je preňho účelné obrátiť sa na príslušný súd. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je totiž podstatnou formálnou náležitosťou, ktorej cieľom je najmä zaistiť právo osoby, ktorej akt spôsobuje ujmu, na účinný opravný prostriedok (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 28. októbra 1975, Rutili, 36/75, Zb. s. 1219, bod 37 až 39, a z 15. októbra 1987, Heylens a i., 222/86, Zb. s. 4097, body 15 a 16).

123 Verejné obstarávanie v prejednávanej veci tieto požiadavky nesplnilo. Napadnuté rozhodnutie totiž jednak nebolo oznámené žalobkyni, ktorá sa o ňom dozvedela po tom, ako toto rozhodnutie v zásade vyčerpalo svoje účinky tým, že rámcová dohoda bola podpísaná a nadobudla účinnosť. Aj keď EIB na pojednávaní tvrdila, že žalobkyňa môže po podpísaní rámcovej dohody stále podať návrh na odklad výkonu

napadnutého rozhodnutia, neodpovedala na tvrdenia žalobkyne, ktoré boli uvedené aj na pojednávaní a podľa ktorých už taký návrh nemôže mať nijaký účinok po tom, ako bola rámcová dohoda podpísaná a začalo sa s jej vykonávaním. Okrem toho treba zohľadniť, že EIB sama uznala, že výkon napadnutého rozhodnutia, ku ktorému dochádza podpísaním rámcovej dohody a potom jej vykonávaním, bráni tomu, aby mohla vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z prípadného zrušenia napadnutého rozhodnutia, najmä opätovne začať verejné obstarávanie (pozri bod 60 vyššie). Možnosť žalobkyne podať taký návrh na odklad výkonu, a to dokonca pred podpísaním a nadobudnutím účinnosti rámcovej dohody, bola teda v prejednávanej veci nevyhnutná na zaistenie účinnosti jej žaloby vo veci samej, ktorou sa domáhala preskúmania nestrannosti verejného obstarávania a zachovania svojich šancí uzavrieť na konci uvedeného obstarávania dohodu s EIB. Ako už bolo konštatované (pozri bod 116 vyššie), EIB okrem toho neposkytla žalobkyni dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pred podaním jej žaloby vo veci samej, ktorou sa domáha najmä zrušenia tohto rozhodnutia.

124 Z toho vyplýva, že EIB v prejednávanej veci porušila právo žalobkyne na účinný opravný prostriedok.

125 Pokiaľ ide ďalej o údajné porušenie zásad rovnosti zaobchádzania a transparentnosti, v súvislosti s verejnými obstarávaniami z ustálenej judikatúry vyplýva, že obstarávateľ je povinný dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi, ktorá je len špecifickým vyjadrením zásady rovnosti zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 13. októbra 2005, Parking Brixen, C-458/03, Zb. s. I-8585, body 46 a 48 a tam citovanú judikatúru). Podľa ustálenej judikatúry je obstarávateľ povinný v každej fáze verejného obstarávania dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi (rozsudok Komisia/CAS Succhi di Frutta, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 108, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1998, Embassy Limousines & Services/Parlament, T-203/96, Zb. s. II-4239, bod 85) a v dôsledku toho

aj rovnosť príležitostí všetkých uchádzačov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2007, Evropaïki Dynamiki/Komisia, už citovaný v bode 107 vyššie, bod 45). Zo zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti okrem toho podľa judikatúry vyplýva povinnosť transparentnosti, ktorá spočíva v zaistení zodpovedajúceho stupňa zverejnenia umožňujúceho otvorenie verejnej zákazky súťaži v prospech každého potenciálneho uchádzača, ako aj kontrolu nestrannosti postupov verejného obstarávania (rozsudky Súdneho dvora zo 7. decembra 2000, Telaustria a Telefonadress, C-324/98, Zb. s. I-10745, bod 62, a Parking Brixen, už citovaný, bod 49).

126 V prejednávanej veci sa nespochybňuje, že EIB ihneď oznámila napadnuté rozhodnutie ostatným vylúčeným uchádzačom, a to dlhý čas pred podpísaním rámcovej dohody, čím im teda poskytla možnosť, o ktorú protiprávne pripravila žalobkyňu (pozri bod 123 vyššie), podať sudcovi rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení návrh na odklad výkonu napadnutého rozhodnutia až do podpísania rámcovej dohody, aby bola chránená účinnosť žaloby vo veci samej smerujúcej k preskúmaniu nestrannosti verejného obstarávania.

127 Z toho vyplýva, že EIB v prejednávanej veci porušila zásady rovnosti zaobchádzania a transparentnosti, lebo zasiahla do práva žalobkyne na účinný opravný prostriedok proti napadnutému rozhodnutiu, zatiaľ čo ostatní vylúčení uchádzači také právo mali.

128 Pokiaľ ide nakoniec o údajné porušenie zásady riadnej správy vecí verejných, z judikatúry vyplýva, že táto zásada môže predstavovať právnu normu priznávajúcu práva jednotlivcom, pokiaľ je vyjadrením osobitných práv (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. novembra 2008, SPM/Rada a Komisia, T-128/05, neuverejnený v Zbierke, bod 127).

129 Keďže z vyššie uvedených úvah vyplýva, že EIB zasiahla do chránených práv žalobkyne tým, že jej čo najrýchlejšie neoznámila napadnuté rozhodnutie a do pätnástich dní od doručenia jej žiadosti a pred podaním jej žaloby jej neoznámila dostatočné odôvodnenie posledného uvedeného rozhodnutia, porušila aj zásadu riadnej správy vecí verejných, lebo zasiahla do práva žalobkyne na účinný opravný prostriedok proti napadnutému rozhodnutiu.

130 Podľa judikatúry Súdneho dvora možno za podstatné formálne náležitosti považovať náležitosti, ktoré majú zaručiť, aby opatrenia obsahovali všetky záruky obozretnosti a opatrnosti (rozsudok Súdneho dvora z 21. marca 1955, Holandsko/Vysoký úrad, 6/54, Zb. s. 201, 220). V rámci verejného obstarávania musí byť právo vylúčeného uchádzača na účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorým je verejná zákazka zadaná inému uchádzačovi, rovnako ako súvisiaca povinnosť verejného obstarávateľa oznámiť vylúčenému uchádzačovi na žiadosť dôvody svojho rozhodnutia, považované za podstatné formálne náležitosti v zmysle už citovanej judikatúry, keďže zahŕňajú vypracovanie rozhodnutia o udelení záruk, ktoré umožňujú výkon účinného preskúmania nestrannosti verejného obstarávania, ktoré viedlo k vydaniu tohto rozhodnutia.

131 V súlade s judikatúrou týkajúcou sa porušenia podstatnej formálnej náležitosti treba konštatovať, že skutočnosť, že EIB nedodržala podstatné formálne náležitosti napadnutého rozhodnutia, musí viesť k jeho zrušeniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 30. marca 1995, Parlament/Rada, C-65/93, Zb. s. I-643, bod 21).

132 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba prvému a druhému žalobnému dôvodu vyhovieť.

O treťom a piatom žalobnom dôvode

— Tvrdenia účastníkov konania

133 Tretím žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že EIB tým, že použila kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, porušila zásadu proporcionality a povinnosť zvoliť kritériá hodnotenia ponúk umožňujúce objektívne porovnávacie hodnotenie ponúk. Uvedené kritérium hodnotenia ponúk zabránilo uchádzačom využiť svoje legitímne právo obrátiť sa na subdodávateľa. Toto kritérium bolo okrem toho formulované príliš nepresne na to, aby uchádzači mohli poznať optimálnu schopnosť, ktorú musia ponúknuť, aby získali najvyššiu možnú známku. Otázka týkajúca sa maximálnej úrovne „schopnosti poskytnúť tím“ a odpoveď EIB na túto otázku, podľa ktorej „neurči[la] optimálny počet“, ktoré boli uvedené v zozname „Otázok a odpovedí“, preukazujú, že uchádzači nemohli vedieť a nevedeli, čo musia alebo môžu urobiť pre to, aby s ohľadom na toto kritérium predložili najlepšiu ponuku, a že tento „optimálny počet“ bol určený hodnotiacim výborom vo fáze porovnávacieho hodnotenia ponúk. V dôsledku takého postupu došlo k narušeniu súťaže medzi uchádzačmi v prospech vybraného uchádzača, teda súčasného dodávateľa, ktorý má špecifické nástroje informačných technológií používané EIB, alebo uchádzačov, ktorí majú dostatočné kapacity na to, aby nemuseli využiť tím externých odborníkov disponibilných v prípade zadania zákazky. Na rozdiel tvrdenia EIB nie sú špecifické nástroje informačných technológií, ktorými disponuje vybraný uchádzač, zvlášť rozšírené, lebo ich podiel na trhu je len 3 % a sú skôr na ústupe. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že má rad odborníkov, ktorí zodpovedajú požiadavkám EIB, ako EIB sama uznala a ako potvrdzuje tabuľka vložená do repliky. Žalobkyňa tiež žiada EIB o zverejnenie

anonymných životopisov zamestnancov, ktoré predložil vybraný uchádzač, aby sa mohla porovnať ich kvalifikácia s kvalifikáciou jej vlastných odborníkov.

134 EIB navrhuje, aby bol tretí žalobný dôvod zamietnutý. V bodoch 6.4 a 6.5 súťažných podkladov bolo jasne uvedené, že subdodávateľstvo a združenie uchádzačov sú povolené, čo zahŕňa využitie nezávislých odborníkov. To bolo ďalej potvrdené v zozname „Otázok a odpovedí", kde bolo spresnené, že zdroje subdodávateľov sú na účely verejného obstarávania považované za vlastné zdroje dotknutého uchádzača. Jedinou podmienkou stanovenou v bode 1.3 súťažných podkladov bolo, aby uchádzači preukázali svoju vôľu prijať tím s príslušnými vedomosťami a schopnosťami. Vybraný uchádzač okrem toho nebol jediným, kto mohol splniť technické kritérium nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov" využitím svojich „vlastných zamestnancov", lebo nedisponoval všetkými nástrojmi informačných technológií používanými v rámci dotknutej informačnej aplikácie. Programovací jazyk tejto aplikácie, teda jazyk „Java", ako aj nástroje vyvinuté vybraným uchádzačom, vrátane softvéru „Sybase server suite" a systému správy databázy, sú na trhu známe a v tomto ohľade má vedomosti a schopnosti množstvo osôb. Túto skutočnosť preukazujú životopisy predložené žalobkyňou, najmä životopis, ktorý uvádza skúsenosť s celým softvérom „Sybase server suite", ako aj rozsiahlu znalosť jazyka „Java". Žalobkyňa si okrem toho sama vo svojich tvrdeniach alebo dokumentoch, ktoré predložila, protirečí.

135 V rámci štvrtého žalobného dôvodu sa žalobkyňa domnieva, že EIB tým, že použila kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov", porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a povinnosť použiť na účely porovnávacieho hodnotenia ponúk vo fáze zadávania zákazky len kritériá, ktoré nepatria do fázy výberu uchádzačov. Uvedené kritérium, ako EIB uznala v bode 89 vyjadrenia k žalobe, malo iba overiť „spôsobilosť zamestnancov uchádzačov" posúdením ich životopisov

a bolo správne použité vo fáze výberu uchádzačov. Toto kritérium teda nemohlo byť použité vo fáze porovnávacieho hodnotenia ponúk a zadávania zákazky, a to na základe pravidla, podľa ktorého musia byť postupy výberu uchádzačov a zadávania zákazky zreteľne oddelené. EIB navyše porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, keďže dvojnásobným použitím tohto kritéria zvýhodnila vybraného uchádzača, ktorý mohol najlepšie „poskytnúť tím", lebo bol aj vtedajším dodávateľom, mal špecifické nástroje informačných technológií používané EIB a potenciálne mal k dispozícii viac odborníkov.

136 EIB navrhuje, aby bol štvrtý žalobný dôvod zamietnutý. Pripomína širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má vo fáze výberu kritérií hodnotenia ponúk. Kritériá výberu uchádzačov, podľa ktorých musia mať uchádzači k dispozícii aspoň pätnásť zamestnancov, ktorí pre nich najmenej dva roky pracujú na ich oddelení informatiky, ako aj tri overiteľné referencie, nemožno zamieňať s kritériom hodnotenia ponúk nazvaným „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov", keďže tieto kritériá zodpovedajú odlišným bodom v súťažných podkladoch. Kritérium uvedené v bode 6.2.2 súťažných podkladov malo v súlade s bodom 2.5.1.1 príručky ako kritérium výberu uchádzačov overiť, či títo uchádzači spĺňajú minimálne požiadavky z hľadiska zamestnancov a kapacít ich odboru výpočtovej techniky, zatiaľ čo kritérium uvedené v bode 7.1.1 súťažných podkladov malo v súlade s bodom 2.5.1.2 príručky ako kritérium hodnotenia ponúk posúdiť vedomosti, schopnosti a príslušné skúsenosti zamestnancov navrhnutých uchádzačmi s ohľadom na ich životopisy a predložené tabuľky schopností, ako aj spôsobilosť uchádzačov vyhovieť zvláštnym potrebám verejnej zákazky. EIB tiež tvrdí, že žalobkyňa nekoná v dobrej viere, keď tvrdí, že EIB uznala, že jej akty boli v rozpore s právom použiteľným na verejné obstarávania.

— Posúdenie Všeobecným súdom

137 Tak ako má EIB širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré majú byť zohľadnené na účely prijatia rozhodnutia zadať verejnú zákazku vo verejnom obstarávaní, má širokú mieru voľnej úvahy na vymedzenie tak obsahu, ako aj vykonávania pravidiel uplatniteľných na zadanie verejnej zákazky na vlastný účet vo verejnom obstarávaní (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2006, TEA-CEGOS a i./Komisia, T-376/05 a T-383/05, Zb. s. II-205, body 50 a 51). Možnosť ponechaná EIB, aby si slobodne vybrala kritériá hodnotenia ponúk, na základe ktorých má v úmysle zadať verejné zákazky na vlastný účet, jej umožňuje zohľadniť povahu, predmet a osobitosti vlastné každej zákazke.

138 Treba však zohľadniť ustanovenia príručky. V jej bode 2.5 sú uvedené pravidlá použiteľné na „priebeh konania“. Bod 2.5.1 sa konkrétne týka „overenia vhodnosti a výberu účastníkov“, ako aj „zadávania zákaziek“. Z posledného uvedeného bodu najmä vyplýva, že „zákazky [EIB] sa po overení spôsobilosti hospodárskych subjektov zúčastniť sa na konaní zadávajú na základe kritérií výberu a kritérií hodnotenia ponúk, ktoré sú uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania alebo v súťažných podkladoch“.

139 Podľa bodu 2.5.1.1, ktorý sa týka „kritérií výberu“, je „cieľom týchto kritérií určiť, či má subjekt hospodárske a finančné postavenie a technické a odborné kapacity nevyhnutné na vykonanie zákazky“. V danom bode je okrem toho uvedené, že „EIB stanoví tieto kritériá v súlade s článkami 47 a 48 smernice 2004/18, pričom prípadne zohľadní ustanovenia článkov 49 a 50“. Ďalej je spresnené, že „EIB môže stanoviť minimálnu úroveň kapacít, ktorej nesplnenie bude viesť k vylúčeniu uchádzačov alebo záujemcov z konania“, a že „tieto hranice sú spresnené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania“.

140 Bod 2.5.1.2 príručky, ktorý sa týka „kritérií zadania zákazky“, predovšetkým stanovuje:

„Tieto kritériá [hodnotenia ponúk] majú umožniť výber z uchádzačov, ktorí neboli [po ukončení výberového konania] vylúčení a ktorí okrem toho spĺňajú kritériá výberu uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania alebo v súťažných podkladoch.

Medzi kritériá, podľa ktorých [EIB] zadáva zákazky, patrí:

a) … pokiaľ je zákazka zadaná ekonomicky najvýhodnejšej ponuke (najlepší pomer kvalita/cena) z pohľadu [EIB], rôzne kritériá súvisiace s predmetom dotknutej zákazky – napríklad kvalita, cena, technická hodnota, estetické a funkčné vlastnosti, vplyv na životné prostredie, prevádzkové náklady, rentabilita, servis a technická pomoc, doba dodania a výrobné alebo dodacie lehoty;

…

V prípade uvedenom v písm. a) vyššie [EIB] uvedie v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania alebo v súťažných podkladoch alebo v prípade súťažného dialógu v opisnom dokumente pomernú váhu, ktorú prikladá každému z kritérií vybraných na určenie ekonomicky najvýhodnejšej ponuky…“.

141 Účelom ustanovení príručky uvedených v bode 140 vyššie je zaručiť, že právomoc, ktorú má EIB pri výbere kritérií hodnotenia ponúk, je vo fáze hodnotenia ponúk na účely zadania zákazky vykonávaná v súlade so zásadami rovnosti zaobchádzania a transparentnosti (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Súdneho dvora z 20. septembra 1988, Beentjes, 31/87, Zb. s. 4635, body 21 a 22, a z 12. decembra 2002, Universale-Bau a i., C-470/99, Zb. s. I-11617, body 90 až 92). Cieľom týchto ustanovení je totiž umožniť všetkým primerane informovaným a bežne obozretným uchádzačom vykladať kritériá hodnotenia ponúk rovnakým spôsobom, aby v dôsledku toho mali rovnaké šance pri formulovaní znenia svojich ponúk (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 18. októbra 2001, SIAC Construction, C-19/00, Zb. s. I-7725, bod 42).

142 Tieto ustanovenia majú navyše zaručiť dodržiavanie zásady proporcionality, ktorá vyžaduje, aby akty inštitúcií neprekračovali hranice toho, čo je vhodné a potrebné na dosiahnutie sledovaných cieľov, pričom sa pod tým rozumie, že v prípade, kde existuje voľba medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k tomu najmenej obmedzujúcemu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neúmerné vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudok Antwerpse Bouwwerken/Komisia, už citovaný v bode 62 vyššie, bod 57). Hoci je pravda, že kritériá, ktoré môže verejný obstarávateľ použiť, pokiaľ sa zákazka zadáva na základe ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, nie sú v bode 2.5.1.2 príručky vymedzené taxatívne a tento bod ponecháva verejnému obstarávateľovi možnosť vybrať si kritériá hodnotenia ponúk, ktoré sa mu zdajú najvhodnejšie, tento výber sa teda môže týkať len kritérií, ktorých cieľom je určiť ekonomicky najvýhodnejšiu ponuku (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 24. januára 2008, Lianakis a i., C-532/06, Zb. s. I-251, bod 29 a tam citovanú judikatúru; rozsudky Renco/Rada, už citovaný v bode 109 vyššie, bod 66, a Strabag Benelux/Rada, už citovaný v bode 109 vyššie, body 73 a 74). Ako kritériá hodnotenia ponúk sú teda vylúčené kritériá, ktorých cieľom nie je určenie ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, ale v zásade súvisia s posúdením vhodnosti uchádzačov vykonať dotknutú zákazku (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Súdneho dvora Beentjes, už citovaný v bode 141 vyššie, body 15 až 19; z 19. júna 2003, GAT, C-315/01, Zb. s. I-6379, body 59 až 67, a Lianakis a i., už citovaný, body 30 až 32). Kvalita ponúk sa má vyhodnotiť na základe samotných ponúk, a nie na základe skúseností, ktoré uchádzači získali s verejným obstarávateľom pri predchádzajúcich zmluvách, alebo

na základe kritérií, ako je schopnosť uchádzačov vykonať zákazku, ktoré patria do fázy výberu uchádzačov a nemôžu byť zohľadnené pri porovnávacom hodnotení ponúk (rozsudok Beentjes, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 15, a rozsudok TQ3 Travel Solutions Belgium/Komisia, už citovaný v bode 100 vyššie, bod 86).

143 V rámci tretieho a štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ je nepresné, diskriminačné a neprimerané vzhľadom na sledovaný cieľ, ktorým je určenie ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, takže výber takého kritéria hodnotenia ponúk nie je v súlade s povinnosťami, ktoré EIB vyplývajú zo všeobecných právnych zásad použiteľných na verejné obstarávania, ako sú tieto zásady vykonané v bode 2.5.1.2 príručky.

144 V tomto ohľade treba uviesť, že kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ bolo uvedené v bode 7.1.1 súťažných podkladov týkajúcom sa „technických kritérií“, ktorý okrem iného počítal s tým, že „schopnosť uchádzača poskytnúť tím s požadovanými vedomosťami a schopnosťami bude hodnotená na základe informácií poskytnutých v tabuľke profilov zamestnancov a v [životopisoch]“. Zo zoznamu „Otázok a odpovedí“ vyplýva, že prostredníctvom tohto technického kritéria „sa chce [EIB] ubezpečiť, že [úspešný uchádzač] nemá len dostatočný počet kvalifikovaných a skúsených zamestnancov, aby vytvoril hlavný tím, ale že má k dispozícii aj rezervu vhodných zdrojov z hľadiska vedomostí, schopností a skúseností, aby splnil dodatočné požiadavky“. EIB v tomto ohľade uviedla, že práve „tabuľka profilov zamestnancov poskytne informáciu o hĺbke a rozsahu vedomostí, schopností a skúseností, ktoré má uchádzač k dispozícii a ktoré bude môcť [EIB] využiť“. To je v súlade s obsahom bodu 4.2 súťažných podkladov, podľa ktorého mali uchádzači v tabuľke profilov zamestnancov uvedenej v prílohe k súťažným podkladom opísať navrhnutých zamestnancov a podľa ktorého bol ich návrh v tomto ohľade posúdený na základe skúseností a počtu osôb so zodpovedajúcimi vedomosťami

a schopnosťami. EIB ďalej uviedla, že „preskúma tabuľku profilov zamestnancov…, aby posúdila, či má uchádzač dostatočný počet zamestnancov so zodpovedajúcimi vedomosťami a schopnosťami a s dostatočnými skúsenosťami, aby splnil jej požiadavky“, a že „toto posúdenie sa uplatní na obe technické kritériá…: úroveň súladu vedomostí, schopností a kvalifikácie navrhnutých zamestnancov a schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“. EIB tiež uviedla, že „neurčila optimálny počet“, pokiaľ ide o tímy, ktoré majú byť poskytnuté, a najmä pokiaľ ide o tím z vlastných zdrojov, ktorý má byť poskytnutý na splnenie dodatočných požiadaviek verejného obstarávateľa. EIB nakoniec uviedla, že „výraz, vlastné zdroje‘ znamená súčasných zamestnancov uchádzača… alebo jeho oznámených subdodávateľov“.

145 Najskôr treba konštatovať, že žalobkyňa neodôvodnene tvrdí, že kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ je diskriminačné, keďže bránilo tomu, aby na splnenie všetkých požiadaviek EIB využila subdodávateľa. Zo súťažných podkladov a zoznamu „Otázok a odpovedí“ totiž vyplýva, že využitie subdodávateľov bolo možné pod podmienkou, že títo subdodávatelia budú ako takí jasne označení v ponukách, a že uchádzači boli riadne upozornení, že jasne označení subdodávatelia budú zohľadnení na účely použitia uvedeného kritéria hodnotenia ponúk.

146 Žalobkyňa ďalej nemôže tvrdiť, že kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ bolo použité vo fáze výberu uchádzačov. Zo súťažných podkladov totiž vyplýva, že podľa kritérií výberu účastníkov uvedených v bode 6.2.2 súťažných podkladov mali uchádzači iba predložiť „tri relevantné a overiteľné referencie z úloh vykonaných v posledných dvoch rokoch v oblasti, na ktorú sa vzťahuje prejednávané verejné obstarávanie“, ako aj „podpísané vyhlásenie [preukazujúce], že [uchádzači] majú aspoň 15 zamestnancov [v oblasti informatiky] (nie zamestnancov zaisťujúcich administratívnu podporu), ktorí pre nich pracujú viac než 2

roky“. Toto posledné uvedené kritérium výberu účastníkov, ktoré sa týkalo minimálneho počtu osôb, ktoré majú *a priori* skúsenosti, vedomosti a schopnosti v oblasti, na ktorú sa zákazka vzťahuje, sa líšilo od dotknutého kritéria hodnotenia ponúk, ktoré sa týkalo schopnosti uchádzača uvoľniť dostatočný počet skúsených a kvalifikovaných zamestnancov, aby splnil dodatočné požiadavky verejného obstarávateľa.

147 Pokiaľ ide o samotný výber kritéria hodnotenia ponúk nazvaného „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, treba nakoniec uviesť, že ani bod 2.5.1.2 príručky, ani všeobecné právne zásady nemožno vykladať v tom zmysle, že každé z kritérií hodnotenia ponúk použitých EIB na určenie ekonomicky najvýhodnejšej ponuky musí mať nevyhnutne kvantitatívnu povahu alebo musí byť orientované výhradne na cenu (pozri analogicky rozsudok Renco/Rada, už citovaný v bode 109 vyššie, body 67 a 68). Rôzne faktory, ktoré nemajú výlučne kvantitatívnu povahu, ako sú kvalita zamestnancov alebo všeobecne technická hodnota ponuky, môžu totiž ovplyvniť kvalitu vykonania zákazky na poskytovanie služieb a v dôsledku toho ekonomickú hodnotu ponuky uchádzača o takú zákazku (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Beentjes, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 18, a zo 16. septembra 1999, Fracasso a Leitschutz, C-27/98, Zb. s. I-5697, bod 30).

148 Zo súťažných podkladov uvedených v bode 144 vyššie však vyplýva, že kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ sa týka najmä schopnosti zamestnancov uchádzača a ním určených subdodávateľov, ako sú opísaní v tabuľke profilov zamestnancov, splniť z hľadiska skúseností, kvalifikácie a počtu dodatočné požiadavky verejného obstarávateľa. Ide teda o kritérium, ktoré sa aspoň čiastočne týka schopnosti uchádzačov vykonať celú zákazku, a to vrátane dodatočných služieb. V tomto rozsahu nemá také kritérium postavenie „kritéria hodnotenia ponúk“ v zmysle bodu 2.5.1.2 príručky, ktorý sa týka len kvality dodatočných služieb, ktoré môže každý uchádzač poskytnúť z vlastných zdrojov, a teda relatívnej ekonomickej výhody každej z ponúk týkajúcich sa takých služieb (pozri v tomto zmysle

a analogicky rozsudok Lianakis a i., už citovaný v bode 142 vyššie, bod 31; rozsudky Súdu prvého stupňa z 1. júla 2008, AWWW/FEACVT, T-211/07, neuverejnený v Zbierke, bod 60, a z 10. septembra 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-465/04, neuverejnený v Zbierke, bod 65).

149 Aj keď kritérium hodnotenia ponúk nazvané „Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ malo okrem toho najmä umožniť posúdiť, či má uchádzač k dispozícii „dostatočný počet“ zamestnancov s požadovanými vedomosťami, schopnosťami a skúsenosťami, aby vyhovel žiadostiam EIB o dodatočné služby, bolo formulované nejasne a nepresne, lebo ako vyplýva najmä z bodu 4.2 súťažných podkladov, vo vzťahu k uvedeným zamestnancom nebol vopred určený nijaký „optimálny počet“ a EIB v tomto ohľade uchádzačom neposkytla presné kvantitatívne údaje. Je pravda, že v bode 1.2 súťažných podkladov týkajúcom sa „opisu oblasti“, na ktorú sa zákazka vzťahuje, bolo uvedené, že desať osôb, ktoré nie sú zamestnancami EIB, sa venuje projektovej práci týkajúcej sa dotknutej informačnej aplikácie a že v súčasnosti prebieha asi desať projektov. V tomto bode sa okrem toho uvádzalo, že v nasledujúcich rokoch sa má znížiť najmä objem projektovej práce, takže čísla uvedené v súťažných podkladoch musia potenciálni uchádzači považovať za maximum. Bolo však ihneď spresnené, že nie je vylúčené, že nové splnomocnenia na poskytovanie úverov alebo nové osobitné operácie schválené EIB môžu viesť k novým vrcholom v projektovej práci.

150 Keďže vybraný uchádzač bol pritom aj vtedajším poskytovateľom služieb povereným rozvojom, údržbou, podporou a projektovými činnosťami súvisiacimi s dotknutou informačnou aplikáciou, mohol tiež na základe svojej skúsenosti najlepšie posúdiť, aké môžu byť skutočné požiadavky EIB, pokiaľ ide o schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov na splnenie žiadostí o dotknuté služby, ktoré môže EIB vyjadriť pri vykonávaní zákazky. Z toho vyplýva, že nepresnosť kritéria hodnotenia ponúk nazvaného

„Schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“ mohla v praxi viesť k zvýhodneniu uchádzača, ktorý bol v tom čase zmluvným partnerom, na úkor ostatných uchádzačov, najmä žalobkyne, a to v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania, podľa ktorej musia mať uchádzači rovnaké šance pri formulovaní znenia svojej ponuky.

151 Treba preto konštatovať, že zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania, ako aj bod 2.5.1.2 príručky, ktorý tieto zásady vykonáva, bránili tomu, aby EIB v rámci prejednávaného verejného obstarávania zohľadnila schopnosť uchádzačov poskytnúť všetky služby očakávané v rámci zákazky nie na základe „kritéria výberu“ uchádzačov, ale na základe „kritéria hodnotenia ponúk“, a tomu, aby v tomto ohľade vychádzala z nepresného kritéria spôsobilého v praxi zvýhodniť vybraného uchádzača, ktorý bol tiež vtedajším dodávateľom, ktorý predtým poskytoval dotknuté služby.

152 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba tretiemu a štvrtému žalobnému dôvodu vyhovieť.

O šiestom žalobnom dôvode

— Tvrdenia účastníkov konania

153 Žalobkyňa tvrdí, že EIB porušila článok 99 rozpočtového nariadenia, článok 148 ods. 1 a 2 vykonávacích pravidiel a zásady rovnosti zaobchádzania, transparentnosti a zákazu diskriminácie, ako sú zakotvené v článku 89 rozpočtového nariadenia v spojení s jeho odôvodnením č. 18 a ako sú zakotvené judikatúrou, praxou Komisie alebo

odbornou literatúrou, lebo zákazku zadala vybranému uchádzačovi po tom, ako tento uchádzač v dôsledku tajných stykov s EIB podstatne zmenil znenie svojej ponuky, a to tak z hľadiska ceny, ako aj z hľadiska kvality. Z poznámok z 31. januára 2008 vyplýva, že po otvorení ponúk a ich vyhodnotení hodnotiaci výbor odporučil ponuku vybraného uchádzača. Hodnotiaci výbor sa však po tom, ako zistil, že táto ponuka je najvyššia zo všetkých ponúk, rozhodol usporiadať pred pokračovaním verejného obstarávania stretnutie s vybraným uchádzačom na účely vyjasnenia niektorých otázok, ktoré ostali nevyriešené, a to najmä finančných aspektov ponuky. V priebehu tohto stretnutia vybraný uchádzač podstatne zmenil znenie svojej ponuky, aby znížil cenu za službu, pričom súčasne znížil jej kvalitu. Vybraný uchádzač konkrétne sľúbil znížiť cenu stanovenú vo svojej ponuke tým, že najmä vymení zamestnancov poverených vykonávaním ponuky s cieľom dosiahnuť ich vyváženejšie zloženie, a teda poskytne menší počet skúsených poradcov. Práve na základe týchto protiprávnych rokovaní sa EIB rozhodla zadať zákazku vybranému uchádzačovi. Z toho vyplýva, že ponuka, ktorú EIB nakoniec vybrala, bola podstatne odlišná, a čo je s ohľadom na pomernú váhu pridelenú kritériám hodnotenia ponúk špecifikovaným v súťažných podkladoch najdôležitejšie, mala nižšiu kvalitu než ponuka hodnotená hodnotiacim výborom. Táto nižšia kvalita konečnej ponuky vybraného uchádzača v porovnaní s jeho „pôvodnou ponukou“ pritom nebola zohľadnená pri porovnávacom hodnotení ponúk, ako ho vykonal hodnotiaci výbor.

154 Žalobkyňa v tomto ohľade žiada Všeobecný súd, aby porovnal skúsenosti zamestnancov uvedených v ponuke vybraného uchádzača so skúsenosťami zamestnancov, ktoré tento uchádzač nakoniec ponúkol, a aby konštatoval, že v prípade neexistencie protiprávnych rokovaní s EIB, ako aj zjavne nesprávnych posúdení, ktorými sa vyznačuje napadnuté rozhodnutie, by bola zákazka zadaná jej. Žalobkyňa v každom prípade tvrdí, že pokiaľ by verejné obstarávanie bolo v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania a pokiaľ by bolo transparentné, tiež by mohla výrazne zlepšiť svoju

„pôvodnú ponuku“ s ohľadom na použité kritériá hodnotenia ponúk, čo by jej mohlo tiež umožniť zákazku získať.

155 EIB argumenty žalobkyne odmieta a navrhuje Všeobecnému súdu, aby šiesty žalobný dôvod zamietol. Poznamenáva, že ani rozpočtové nariadenie, ani vykonávacie pravidlá nie sú určené na úpravu verejného obstarávania. Žalobkyňa okrem toho nemala právny záujem na predložení prejednávaného žalobného dôvodu. Diskusie s vybraným uchádzačom podľa EIB prebehli až po ukončení fázy porovnávacieho hodnotenia ponúk, ktoré zaradilo ponuku vybraného uchádzača na prvé miesto, zatiaľ čo ponuka žalobkyne bola iba na druhom mieste, a teda v okamihu, keď už vybraný uchádzač zákazku získal. Na tieto styky teda nemožno hľadieť tak, že k nim v zmysle bodu 2.5.2 príručky alebo dokonca článku 99 rozpočtového nariadenia, na ktoré sa žalobkyňa odvolávala, došlo v priebehu verejného obstarávania. Tieto styky sa v každom prípade netýkali zmeny ponuky vybraného uchádzača, ktorá bola na základe porovnávacieho hodnotenia ponúk zaradená na prvé miesto, ani neviedli k takému výsledku. Týkali sa len spôsobov vykonania zákazky vybraným uchádzačom v súlade so znením jeho ponuky alebo nemali v nijakom prípade takú povahu, aby zmenili zaradenie stanovené na základe porovnávacieho hodnotenia ponúk. Zníženie denných sadzieb stanovených pre „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ a denných sadzieb stanovených pre „vývojárov softvéru na strednej úrovni“, ako aj nahradenie niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ navrhnutého hlavného tímu zamestnancami „na nižšej úrovni“ nemohlo z finančného hľadiska viesť k zmene zaradenia ponuky vybraného uchádzača v porovnaní so zaradením ponúk ostatných uchádzačov vrátane žalobkyne, takže im nebolo na ujmu. Nahradenie niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ hlavného tímu navrhnutého vybraným uchádzačom zamestnancami „na nižšej úrovni“ nespôsobilo z technického hľadiska relatívny pokles technickej hodnoty ponuky vybraného uchádzača, lebo dosadení zamestnanci boli uvedení v tabuľke profilov zamestnancov priloženej k uvedenej ponuke a technická hodnota tejto ponuky bola hodnotená nielen s ohľadom na kvalifikácie uvedené v životopisoch členov hlavného tímu, ale aj s ohľadom na kvalifikácie osôb zahrnutých v dotknutej tabuľke profilov zamestnancov. Odkaz na „vyváženejšie zloženie tímu“ neznamenal,

že hlavní zamestnanci navrhnutí v ponuke vybraného uchádzača na účely vytvorenia tímu povereného vykonaním zákazky budú vymenení, ale znamenal len to, že títo zamestnanci umožnia vytvorenie „vyváženejšieho“ tímu, než je tím, ktorý uvedený uchádzač vytvoril na vykonanie predchádzajúcej zákazky na dotknutú informačnú aplikáciu. Judikatúra použiteľná v danej oblasti tak neumožňuje dospieť k záveru, že styky medzi EIB a uchádzačom, ku ktorým došlo po fáze porovnávacieho hodnotenia ponúk, mali vplyv na platnosť napadnutého rozhodnutia, a žalobkyňa nie je oprávnená dovolávať sa v prejednávanej veci porušenia zásady rovnosti zaobchádzania alebo zásady transparentnosti.

— Posúdenie Všeobecným súdom

156 Žalobkyňa nie je oprávnená odvolávať sa na porušenie článkov 89 a 99 rozpočtového nariadenia a článku 148 ods. 1 a 2 vykonávacích pravidiel, lebo ani rozpočtové nariadenie, a tým skôr ani jeho vykonávacie pravidlá neupravujú verejné obstarávanie a napadnuté rozhodnutie (pozri bod 87 vyššie). Šiesty žalobný dôvod teda treba zamietnuť ako nedôvodný v rozsahu, v akom sa zakladá na takom porušení.

157 Tento šiesty žalobný dôvod však treba preskúmať v rozsahu, v akom vznáša námietku založenú na porušení zásad rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie a transparentnosti, ktoré sa z dôvodov uvedených v bode 88 vyššie vzťahujú na verejné obstarávanie a napadnuté rozhodnutie. S ohľadom tak na význam, ako aj na účel a potrebný účinok uvedených zásad musí byť ich dodržiavanie zaistené aj v prípade konkrétneho verejného obstarávania, o aké ide v prejednávanej veci, s prihliadnutím na prípadné osobitosti, ktorými sa toto verejné obstarávanie vyznačuje.

158 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že keďže v prejednávanej veci ide o zákazku na poskytovanie služieb zadanú na vlastný účet, ktorej odhadovaná celková hodnota bez dane z pridanej hodnoty (DPH) sa pohybuje medzi 3 500 000 eur a 7 000 000 eur, EIB sa v súlade s ustanoveniami príručky rozhodla, že zákazku treba zadať v otvorenom konaní, zverejniť oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania v úradnom vestníku, vypracovať súťažné podklady definujúce pravidlá a podmienky zákazky vrátane kritérií hodnotenia ponúk a vyzvať všetky ekonomické subjekty, ktoré o to požiadali, na predkladanie ponúk na tomto základe.

159 Za týchto podmienok treba ustanovenia príručky a prípadne ustanovenia smernice 2004/18, na ktoré tieto ustanovenia odkazujú, považovať za právny rámec, v ktorom malo verejné obstarávanie prebiehať, a EIB mala ako verejný obstarávateľ prísne dodržiavať kritériá, ktoré sama stanovila, nielen v priebehu verejného obstarávania ako takého, ktorého cieľom bolo porovnávacie hodnotenie ponúk a výber úspešného uchádzača, ale všeobecnejšie do skončenia fázy výkonu dotknutej zákazky (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/CAS Succhi di Frutta, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 115).

160 Pokiaľ sa ponuka uchádzača, ktorá nebola vylúčená z verejného obstarávania a spĺňa kritériá výberu uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania alebo súťažných podkladoch, nezdá z hľadiska verejného obstarávateľa ekonomicky najvýhodnejšia z hľadiska kritérií hodnotenia ponúk uvedených v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania alebo v súťažných podkladoch, verejný obstarávateľ ju musí vyradiť, pričom však nie je oprávnený upraviť všeobecnú štruktúru zákazky tým, že zmení jednu zo základných podmienok jej zadania. Pokiaľ by bol totiž verejný obstarávateľ oprávnený zmeniť v priebehu verejného obstarávania podľa svojej úvahy samotné podmienky zadania zákazky, a to pri neexistencii výslovného splnomocnenia v tomto zmysle obsiahnutého v príslušných použiteľných ustanoveniach, podmienky, ktorými sa riadi zadanie zákazky, ako boli pôvodne stanovené, by boli skreslené (rozsudok Komisia/CAS Succhi di Frutta, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 120). Taká prax by navyše nevyhnutne viedla k porušeniu zásad transparentnosti a rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi, pretože jednotné uplatnenie podmienok zadania zákazky

a objektívnosť obstarávania by už neboli zaručené (rozsudok Komisia/CAS Succhi di Frutta, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 121).

161 Tieto zásady sú napokon vyjadrené v bode 2.5.2 príručky, ktorý najmä uvádza, že „[EIB] pri zadávaní zákaziek neumožní nijakú diskusiu so záujemcami alebo uchádzačmi, ktorá by mohla ohroziť objektívnosť konania alebo zásadu rovnosti zaobchádzania s ekonomickými subjektmi“, a že aj keď „sa [EIB] naproti tomu môže písomne kontaktovať so záujemcami alebo s uchádzačmi s cieľom objasniť konkrétne body ich prihlášky alebo ponuky“, „také styky nemôžu viesť k zmenám podmienok žiadosti o účasť alebo ponuky“.

162 V prejednávanej veci bolo v bode 1.2 súťažných podkladov, ktorý sa týka „opisu oblasti, na ktorú sa zákazka vzťahuje“, uvedené, že dotknutú informačnú aplikáciu používa približne 600 osôb, že tím desiatich osôb, ktoré nie sú zamestnancami EIB, je zamestnaný na zabezpečenie údržby alebo podpory a projektovej činnosti (štyri osoby sa venujú údržbe a šesť osôb projektom) a že v súčasnosti prebieha asi desať projektov. V súťažných podkladoch bolo okrem toho spresnené, že štyria zamestnanci EIB dohliadajú na projekty alebo ich riadia, ale sú tiež stále viac zapájaní do technických činností, a to do diskusií o architektúre. V blízkej budúcnosti sa tiež počítalo so zavedením postupov preskúmania kódu. V nasledujúcich rokoch sa nakoniec očakávalo zníženie objemu projektovej práce, takže čísla uvedené EIB mali prípadní uchádzači považovať za maximum, aj keď nebolo možné vylúčiť, že nové splnomocnenia na poskytovanie úverov alebo nové konkrétne operácie schválené EIB môžu viesť k novým vrcholom v projektovej práci.

163 Podľa bodu 6.5 súťažných podkladov, ktorý sa týka „profilu zamestnancov“, mal uchádzač poskytnúť jasný kvalifikačný profil všetkých disponibilných zamestnancov doplnením tabuľky profilov zamestnancov. V tejto tabuľke nesmel byť ten istý

zamestnanec zahrnutý do viac než jedného profilu. Uchádzači mali navyše poskytnúť anonymné životopisy „hlavného spoločného fondu dostupných zdrojov“ zodpovedajúce jednotlivým profilom uvedeným v tabuľke profilov zamestnancov (ďalej len „hlavný tím“). Presný zamestnávateľ (dotknutý člen v prípade spoločných ponúk alebo subdodávateľstva) každého z členov hlavného tímu mal byť uvedený v každom životopise. V súlade s informáciami poskytnutými v bode 1.2 súťažných podkladov bol minimálny počet životopisov požadovaných pre každý z piatich štandardných profilov uvedených v tabuľke profilov zamestnancov určený takto: dva životopisy „analytika riadiacich systémov“, dva životopisy „odborníka na technickú architektúru“, dva životopisy „vývojára softvéru na juniorskej pozícii“, šesť životopisov „vývojára softvéru na strednej úrovni“ a dva životopisy „vývojára softvéru na seniorskej pozícii“. Ten istý životopis navyše nesmel byť predložený pre viac než jeden profil.

164 Bod 6.8 súťažných podkladov, ktorý sa týka „nákladového profilu“, predovšetkým stanovoval, že ceny majú byť uvedené v eurách bez DPH. Mali zahŕňať všetky druhy výdavkov, ktoré EIB nebude uhrádzať oddelene. Uchádzač mal vyplniť tabuľku nákladových profilov uvedenú v prílohe súťažných podkladov. Náklady mali byť vyjadrené ako denné sadzby za „nepretržité služby“ a „jednorázové služby“. Pokiaľ uchádzač alebo poskytovateľ služieb zamýšľal uplatniť rozdielne sadzby za služby poskytované „mimo pracovnú dobu“, teda po 19. hodine a pred 8. hodinou, a za služby poskytované počas víkendov a prázdnin, tieto sadzby mali byť tiež jasne uvedené v tabuľke. Tieto sadzby sa uplatnia aj na služby poskytované v prípade možných nových vrcholov v projektovej práci (pozri bod 162 vyššie).

165 V bode 7.1 súťažných podkladov, ktorý sa týka „kritérií hodnotenia ponúk“, bolo uvedené, že zákazka bude s ohľadom na kritériá hodnotenia ponúk, ako aj na ich pomerné váhy zadaná ekonomicky najvýhodnejšej ponuke (pozri bod 3 vyššie). Pokiaľ ide

o technické kritériá, bod 7.1.1 súťažných podkladov spresnil, že „úroveň súladu vedomostí, schopností a kvalifikácie navrhnutých zamestnancov“ a „schopnosť poskytnúť tím z vlastných zdrojov“, teda dve kritériá, ktoré spolu predstavujú 60 % bodov z celkovej známky, budú hodnotené a zaradené na základe vyplnenej tabuľky profilov zamestnancov a hlavného tímu navrhnutého uchádzačmi vo forme životopisov podľa znenia bodu 6.5 súťažných podkladov. Táto skutočnosť bola uchádzačom potvrdená v zozname „Otázok a odpovedí“. Pokiaľ ide o finančné kritérium, v bode 7.1.2 súťažných podkladov bolo uvedené, že nákladový profil každého uchádzača bude vyhodnotený a zaradený na základe váženej priemernej sadzby vypočítanej pre každého uchádzača. S ohľadom na profily osôb s najväčšou šancou podieľať sa na vykonávaní zákazky bola váha spresnená v tabuľke nákladových profilov. Body 7.1.1 a 7.1.2 súťažných podkladov nakoniec počítali s tým, že EIB môže uchádzača pozvať na stretnutia, ale títo uchádzači po podaní svojej písomnej ponuky nemôžu zmeniť jej znenie.

166 Tabuľka profilov zamestnancov z technického hľadiska vyžadovala uviesť v prípade každého z piatich štandardných profilov všeobecne a pre každú z vedomostí a zo schopností spojených s každým zo štandardných profilov počet disponibilných zamestnancov s rozlíšením „zamestnancov s celkovou praxou kratšou než tri roky“, „zamestnancov s celkovou praxou dlhšou než tri roky“ a „zamestnancov s praxou dlhšou než dva roky u poskytovateľa služieb“.

167 Tabuľka nákladových profilov z finančného hľadiska vyžadovala stanoviť pre každý zo štandardných profilov a každý typ služieb priemernú dennú sadzbu. Pomerné váhy priemerných denných sadzieb pridelené každému typu služieb boli stanovené takto: 45 % bodov za náklady na „nepretržité služby“, 45 % bodov za náklady na „jednorázové služby“, 5 % bodov za náklady na služby poskytované „mimo prevádzkovej doby“ a 5 % bodov za náklady na služby poskytované počas „víkendov/prázdnin“. V súlade s bodom 7.1.2 súťažných podkladov a s ohľadom na „profily s najväčšou šancou podieľať

sa na vykonávaní zákazky“ vyplývajúce z bodu 6.5 súťažných podkladov predstavovali pomerné váhy priemerných denných sadzieb pridelené každému zo štandardných profilov 15 % bodov za profil „analytika riadiacich systémov“, 15 % bodov za profil „odborníka na technickú architektúru“, 15 % bodov za profil „vývojára softvéru na juniorskej pozícii“, 40 % bodov za profil „vývojára softvéru na strednej úrovni“ a 15 % bodov za profil „vývojára softvéru na seniorskej pozícii“.

168 Z poznámok z 31. januára 2008 a z vysvetlení, ktoré EIB poskytla vo svojom liste z 15. decembra 2009, v prejednávanej veci vyplýva, že po skončení fázy porovnávacieho hodnotenia ponúk EIB považovala za znepokojivé, že ponuka vybraného uchádzača, ktorá bola zaradená na prvé miesto, je najvyššia, a že sa preto rozhodla usporiadať stretnutie s vybraným uchádzačom, aby si s ním skôr, než bude pokračovať vo verejnom obstarávaní, vyjasnila nedoriešené otázky a najmä finančné aspekty jeho ponuky. Z poznámok z 31. januára 2008 okrem toho vyplýva, že toto stretnutie sa uskutočnilo 29. januára 2008 a že počas tohto stretnutia vybraný uchádzač verejnému obstarávateľovi povedal, že sa môže pokúsiť o „vyváženejšie zloženie tímu (v súčasnosti zloženého takmer výhradne z konzultantov ‚seniorov‘)“ a znížiť dennú sadzbu zamestnancov zodpovedajúcich profilu „vývojára softvéru na seniorskej pozícii“ zo 750 eur na 720 eur a dennú sadzbu zamestnancov zodpovedajúcich profilu „vývojára softvéru na strednej úrovni“ zo 665 eur na 650 eur. Až po tomto stretnutí a s ohľadom na návrhy takto formulované vybraným uchádzačom prijal vedúci oddelenia informačných technológií EIB 31. januára 2008 na základe kladného stanoviska hodnotiaceho výboru rozhodnutie zadať zákazku vybranému uchádzačovi, ktoré bolo potom potvrdené predsedom EIB (pozri body 20 a 43 vyššie). Dohoda bola 12. júna 2008 podpísaná EIB a 17. júna 2008 vybraným uchádzačom (pozri bod 8 vyššie). V súlade s ustanoveniami bodu 2.4.1 príručky, ktoré sa týkajú „zverejnenia oznámenia“ a podľa ktorých je dňom ukončenia obstarávania deň podpísania dohody, bolo verejné obstarávanie ukončené 17. júna 2008, teda v deň podpísania rámcovej dohody. Z toho

vyplýva, že EIB nie je oprávnená tvrdiť, že 29. januára 2008 už bola zákazka zadaná vybranému uchádzačovi a že verejné obstarávanie už bolo v čase konania stretnutia ukončené.

169 Z dokumentov, ktoré predložila EIB, okrem toho vyplýva, že po porovnávacom hodnotení ponúk nebola EIB úplne spokojná s výsledkom dosiahnutím pri použití pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk, teda 75 % bodov za technické kritériá a 25 % bodov za finančné kritérium, ktoré umožnili predložiť ponuku na službu s veľkou technickou hodnotou, ale za vyššiu celkovú cenu, než je cena ostatných ponúk čo ju najmä viedlo k usporiadaniu stretnutia z 29. januára 2008. Z týchto dokumentov tiež vyplýva, že uvedené stretnutie umožnilo vybranému uchádzačovi reagovať na výhrady verejného obstarávateľa týkajúce sa celkovej ceny uvedenej v jeho ponuke, a teda bolo rozhodujúce pre zadanie zákazky. Na stretnutí totiž vybraný uchádzač súhlasil s poklesom celkovej ceny uvedenej v jeho ponuke, a to so znížením dennej sadzby pre zamestnancov zodpovedajúcich profilom „vývojára softvéru na seniorskej pozícii“ a „vývojára softvéru na strednej úrovni“, ako boli určené v tabuľke profilov zamestnancov, a snahou o „vyváženejšie zloženie tímu (v súčasnosti zloženého takmer výhradne z konzultantov ‚seniorov‘)“. Z tohto hľadiska nemožno vyhlásenie, podľa ktorého členovia výboru potvrdili po stretnutí z 29. januára 2008 svoje odporúčanie zadať zákazku vybranému uchádzačovi a ktoré je uvedené v poznámkach z 31. januára 2008, považovať za dôkaz o novom porovnávacom hodnotení ponúk, ale iba za zopakovanie predchádzajúceho stanoviska hodnotiacim výborom s ohľadom na okolnosť, že vybraný uchádzač reagoval na finančné výhrady verejného obstarávateľa.

170 Pokiaľ ide o zníženie denných sadzieb uvedených v tabuľke nákladových profilov, ktorú vybraný uchádzač vyplnil a priložil k svojej ponuke, toto zníženie viedlo k dodatočnej zmene podmienok, na základe ktorých bola ponuka vybraného uchádzača finančne vyhodnotená hodnotiacim výborom.

171 Pokiaľ ide o vyhlásenie, podľa ktorého vybraný uchádzač dbá o „vyváženejšie zloženie tímu (v súčasnosti zloženého takmer výhradne z konzultantov ‚seniorov')", EIB sama vo vyjadrení z 26. februára 2010 vysvetlila, že toto vyhlásenie súvisí s tým, že „[vybraný uchádzač] na stretnutí [29. januára 2008] navrhol nahradiť niektorých z týchto konzultantov, ktorí [sú navrhovanými ‚vývojármi softvéru na seniorskej pozícii'], zamestnancami na nižšej úrovni". Za okolností prejednávanej veci, keď sa EIB v praxi usilovala o to, aby vybraný uchádzač znížil celkovú cenu stanovenú vo svojej ponuke s cieľom priblížiť túto cenu cenám navrhnutým ostatnými uchádzačmi v ich podmienkach, je jediným vierohodným vysvetlením takého vyhlásenia skutočnosť, že vybraný uchádzač v praxi nahradí niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii" navrhnutého hlavného tímu zamestnancami „na nižšej úrovni". Vzhľadom na to, že celková cena stanovená za službu priamo závisela od váženej priemernej dennej sadzby hlavného tímu, ktorým sa rozumie tím, ktorý má najväčšiu šancu byť využitý v prípade, že uchádzač získa zákazku, táto cena mohla byť skutočne znížená zmenou zloženia hlavného tímu navrhnutého v ponuke, a to nahradením zamestnancov, ktorí sú najdrahší, lebo sú najkvalifikovanejší, teda „konzultantov na seniorskej pozícii" zodpovedajúcich profilu „vývojára softvéru na seniorskej pozícii", zamestnancami, ktorí sú lacnejší, lebo sú menej kvalifikovaní, teda „konzultantmi na nižšej úrovni", ktorí môžu zodpovedať profilom „vývojára softvéru na strednej úrovni" a „vývojára softvéru na juniorskej pozícii", ako vyplýva z vyjadrenia EIB z 26. februára 2010.

172 EIB nepredložila nijaký dôkaz o tom, že bez ohľadu na opatrenia prijaté na stretnutí 29. januára 2008 sú osoby, ktoré boli skutočne využité vybraným uchádzačom na vykonávanie zákazky, osobami, ktoré tvorili hlavný tím navrhnutý v jeho ponuke formou životopisov, na základe ktorého bola uvedená ponuka technicky a finančne hodnotená hodnotiacim výborom. EIB napokon vo svojom vyjadrení z 26. februára 2010 netvrdí, že zloženie hlavného tímu navrhnutého formou životopisov v ponuke uchádzača nebolo v dôsledku stretnutia z 29. januára 2008 zmenené, ale len tvrdí, že túto zmenu nemožno pokladať za skutočnú zmenu uvedenej ponuky, lebo „zamestnanci

na nižšej úrovni“, ktorí nahradili „konzultantov na seniorskej pozícii“ hlavného tímu, už boli zahrnutí v tabuľke profilov zamestnancov, ktorú vybraný uchádzač vyplnil a priložil k tejto ponuke. Keďže však porovnávacie hodnotenie ponúk z technického hľadiska záviselo najmä od kvalifikácie osôb tvoriacich hlavný tím navrhnutý uchádzačom, ako vyplýva zo životopisov týchto osôb priložených k ponukám, vyváženejšie zloženie hlavného tímu dosiahnuté nahradením niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ zamestnancami „na nižšej úrovni“, a to aj zapojením osôb už uvedených v tabuľke profilov zamestnancov, ktorú vybraný uchádzač priložil k svojej ponuke, mohlo viesť jedine k dodatočnej zmene podmienok, na základe ktorých bola uvedená ponuka hodnotená hodnotiacim výborom tak z technického, ako aj z finančného hľadiska.

173 Okrem toho sa zdá, že EIB sa snaží návrh vybraného uchádzača urobený na stretnutí 29. januára 2008 odôvodniť tým, že, ako bolo uvedené v súťažných podkladoch, nemusí byť nevyhnutné, aby tím, ktorý sa skutočne podieľa na vykonávaní zákazky, bol rovnako kvalifikovaný ako tím, ktorý bol doteraz poverený údržbou, podporou a rozvojom dotknutej informačnej aplikácie (pozri bod 162 vyššie) a z ktorého sa vychádzalo pri určovaní zloženia hlavného tímu v súťažných podkladoch, na ktorého základe budú ponuky uchádzačov predovšetkým hodnotené, a to tak z technického, ako aj z finančného hľadiska (pozri bod 163 vyššie). Aj keby na vykonávanie zákazky vybraným uchádzačom mohli skutočne stačiť zamestnanci menej kvalifikovaní než zamestnanci, ktorí doteraz spravovali uvedenú aplikáciu, nestačí to na odôvodnenie toho, aby vybraný uchádzač zmenil zloženie hlavného tímu navrhnutého v jeho ponuke ako tím, ktorý môže byť využitý v prípade získania zákazky, s cieľom znížiť celkovú cenu stanovenú v uvedenej ponuke a tak splniť novú požiadavku verejného

obstarávateľa na účely zadania zákazky. V tom prípade by totiž išlo o dodatočnú zmenu podmienok, na základe ktorých bola ponuka vybraného uchádzača hodnotená hodnotiacim výborom tak z technického, ako aj z finančného hľadiska, bez toho, aby vylúčení uchádzači vrátane žalobkyne mali rovnakú možnosť zmeniť svoju ponuku.

174 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že za okolností prejednávanej veci nie je EIB oprávnená tvrdiť, že jediným cieľom stretnutia z 29. januára 2008 boli diskusie s vybraným uchádzačom o niektorých podmienkach výkonu zákazky, a nie zmena obsahu ponuky vybraného uchádzača, aby mu bola zákazka zadaná.

175 Z daných úvah okrem toho vyplýva, že tieto zmeny ovplyvnili nielen finančné hodnotenie ponuky vybraného uchádzača, ale aj jej technické hodnotenie. Styky medzi EIB a vybraným uchádzačom navyše v praxi viedli k zmene pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk. Tieto rokovania a ich výsledok, teda zmena ponuky vybraného uchádzača, totiž vychádzali z toho, že EIB v praxi pridelila finančnému kritériu vyššiu pomernú váhu, než je váha pridelená technickým kritériám, ako sú definované v súťažnej dokumentácii, podľa ktorej boli ponuky nielen vypracované uchádzačmi, ale aj porovnané hodnotiacim výborom. Neexistujú však takmer nijaké pochybnosti o tom, že väčšia pomerná váha, ktorú EIB nakoniec pridelila finančnému kritériu s cieľom zadať zákazku vybranému uchádzačovi, by bola výhodnejšia pre žalobkyňu, pokiaľ by sa v jej prípade tiež použila pri porovnávacom hodnotení ponúk, lebo jej ponuka ponúkala najnižšiu cenu, a preto získala najlepšiu známku za finančné kritérium.

176 EIB sa však domnieva, že tieto zmeny neovplyvnili porovnávacie hodnotenie ponúk takým spôsobom, aby tým boli dotknuté práva uchádzačov vylúčených na základe tohto hodnotenia.

177 Aj za predpokladu, ako EIB nepriamo tvrdí najmä odkazom na rozsudok Súdneho dvora z 25. apríla 1996, Komisia/Belgicko (C-87/94, Zb. s. I-2043, bod 59), že by zrušenie rozhodnutia o zadaní verejnej zákazky, ktoré bolo prijaté na konci obstarávania ovplyvneného skutočnosťou, že vybraný uchádzač mohol zmeniť znenie svojej ponuky, podliehalo konštatovaniu súdu, že zohľadnenie uvedenej zmeny zmenilo v neprospech ostatných uchádzačov podmienky porovnania ponúk, takže zaradenie uchádzačov mohlo byť ovplyvnené, treba uviesť, že taký účinok skutočne môže byť za okolností prejednávanej veci konštatovaný.

178 Je síce pravda, že z finančného hľadiska mohli sporné zmeny viesť len k ďalšiemu zlepšeniu hodnotenia ponuky vybraného uchádzača v porovnaní s ponukami ostatných uchádzačov, najmä žalobkyne. Je však nesprávne tvrdiť, že nahradenie niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ hlavného tímu navrhnutého vybraným uchádzačom zamestnancami „na nižšej úrovni“ nezmenilo hodnotenie ponuky vybraného uchádzača z technického hľadiska. Z dokumentov v spise a najmä zo zoznamu „Otázok a odpovedí“ v tomto ohľade vyplýva, že „[EIB] sa [chce] uistiť, že [úspešný uchádzač] nemá len dostatočný počet kvalifikovaných a skúsených zamestnancov, aby vytvoril hlavný tím, ale že má k dispozícii aj rezervu vhodných zdrojov z hľadiska vedomostí, schopností a skúseností, aby splnil dodatočné požiadavky“. V tomto kontexte „majú [životopisy] zodpovedať hlavnému tímu navrhnutému uchádzačom, zatiaľ čo tabuľka profilov zamestnancov poskytne informáciu o hĺbke a rozsahu vedomostí, schopností a skúseností, ktoré má uchádzač k dispozícii a ktoré bude [EIB] môcť využiť“. Zatiaľ čo teda životopisy mali umožniť EIB posúdiť kvalifikácie hlavného tímu navrhnutého uchádzačom, teda osôb zodpovedajúcich profilom, ktoré podľa znenia bodu 7.1.2 súťažných podkladov mali najväčšiu šancu podieľať sa na vykonávaní zákazky (pozri bod 165 vyššie), tabuľka profilov zamestnancov mala EIB umožniť posúdenie všeobecnej kvalifikácie zamestnancov, ktorých má uchádzač k dispozícii a s ktorými môže počítať pri plnení dodatočných požiadaviek. Nahradenie niektorých „vývojárov

softvéru na seniorskej pozícii“ hlavného tímu navrhnutého vybraným uchádzačom v jeho ponuke, ktorých životopisy boli vzaté do úvahy pri overovaní technickej kvalifikácie uvedeného tímu, zamestnancami „na nižšej úrovni“, ktorých kvalifikácia bola nevyhnutne nižšia, mohlo za takých okolností viesť len k zhoršeniu celkovej technickej hodnoty tejto ponuky v porovnaní s ponukami ostatných uchádzačov, najmä žalobkyne.

179 S ohľadom na pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, teda 25 % bodov za finančné kritérium a 75 % bodov za technické kritériá, a na skutočnosť, že samotné porovnávacie hodnotenie ponúk bolo zo 60 % založené na analýze životopisov a tabuľky profilov zamestnancov predložených uchádzačmi (pozri bod 165 vyššie), sa možno domnievať, že zlepšenie finančného hodnotenia ponuky vybraného uchádzača, ktoré mohlo vyplývať zo zníženia celkovej ceny stanovenej v tejto ponuke, nemohlo kompenzovať zhoršenie technického hodnotenia uvedenej ponuky, ktoré mohlo vyplývať z nahradenia niektorých „vývojárov softvéru na seniorskej pozícii“ hlavného tímu navrhnutého v ponuke zamestnancami „na nižšej úrovni“. Z toho vyplýva, že dodatočné zmeny ponuky vybraného uchádzača by museli mať celkový nepriaznivý účinok na hodnotenie tejto ponuky v prípade nového porovnávacieho hodnotenia ponúk.

180 EIB v každom prípade vo fáze zadávania zákazky vybranému uchádzačovi zmenila v praxi pomerné váhy pridelené technickým kritériám a finančnému kritériu, ako sú definované v oficiálnej súťažnej dokumentácii, aby priznala väčší význam finančnému kritériu (pozri bod 175 vyššie).

181 Všeobecný súd nemá v prejednávanej veci k dispozícii nijaký dôkaz, ktorý by mu umožňoval dospieť k záveru alebo s istotou vylúčiť, že zmeny ponuky vybraného uchádzača a pomerných váh pridelených technickým kritériám a finančnému kritériu

na základe stretnutia z 29. januára 2008 a pred prijatím napadnutého rozhodnutia mohli skresliť porovnávacie hodnotenie ponúk v neprospech vylúčených uchádzačov, najmä žalobkyne, takým spôsobom, že by tým bol ovplyvnený výsledok verejného obstarávania. Keďže EIB mohla najskôr zaobstarať potrebné dôkazy, taká neistota musí byť pripísaná na jej ťarchu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 8. októbra 1986, Leussink/Komisia, 169/83 a 136/84, Zb. s. 2801, bod 17). Treba teda prijať tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého vyššie uvedené zmeny mohli skresliť výsledok verejného obstarávania takým spôsobom, že ju protiprávne pripravili o skutočnú šancu na zadanie zákazky.

182 Z vyššie uvedeného vyplýva, že EIB sa tým, že na stretnutí 29. januára 2008 uložila vybranému uchádzačovi povinnosť zmeniť svoju ponuku, dopustila v napadnutom rozhodnutí, ktoré prijala s ohľadom na túto zmenu 31. januára 2008, porušenia zásad rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie a transparentnosti, ktoré mohlo skresliť výsledok verejného obstarávania tým, že žalobkyňu protiprávne pripravilo o skutočnú šancu na zadanie zákazky.

183 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba šiestemu žalobnému dôvodu vyhovieť.

O piatom žalobnom dôvode

— Tvrdenia účastníkov konania

184 Žalobkyňa tvrdí, že EIB porušila právo uplatniteľné na verejné obstarávania a zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že prijala napadnuté rozhodnutie na základe pomerných

váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk, teda 75 % bodov za technické kritériá a 25 % bodov za finančné kritérium. V súlade so zásadami riadnej finančnej správy, ako sú vyjadrené v článku 36 smernice 92/50, článku 34 smernice Rady 93/38/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania subjektov pôsobiacich vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore (Ú. v. ES L 199, s. 84; Mim. vyd. 06/002, s. 194), článku 138 ods. 3 vykonávacích pravidiel a v judikatúre, platí, že pokiaľ sa zákazka zadáva ekonomicky najvýhodnejšej ponuke, verejný obstarávateľ musí určiť pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk a dbať na to, aby nedošlo k neutralizácii alebo minimalizácii faktoru ceny tak, že by verejné obstarávanie mohlo viesť k neprimerane nákladnému zadaniu verejnej zákazky s ohľadom na skutočné potreby správy.

185 Žalobkyňa tvrdí, že takmer vo všetkých verejných obstarávaniach, ktoré správa Spoločenstva začala za posledných pätnásť rokov na vlastný účet, bolo porovnávacie hodnotenie ponúk vykonávané s tým, že pokiaľ ide o pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, bola stanovená váha 50 % bodov alebo približne 50 % bodov za finančné kritérium, pokiaľ nešlo o automatický výber ponuky. Táto prax podľa žalobkyne zodpovedá zásadám riadneho finančného konania, v rámci ktorého hodnotiaci výbor najskôr udeľuje určitý počet bodov každej ponuke na základe jej technickej hodnoty a potom vydelí tento počet bodov cenou ponuky, pričom uchádzačovi, ktorý získa najvyššiu známku, sa zadá verejná zákazka. V tomto rámci je kvalita zaručená kritériami výberu uchádzačov a použitím limitov pre technické kritériá vo fáze zadávania zákazky. Pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, ktoré boli použité v prejednávanej veci, teda 75 % bodov za technické kritériá a len 25 % bodov za finančné kritérium, naproti tomu patria do zlého finančného konania, ktoré vedie k neutralizácii alebo minimalizácii faktoru ceny vo verejnom obstarávaní, v ktorom má byť napriek tomu vybraná „ekonomicky najvýhodnejšia“ ponuka, a môže viesť k získaniu neprimerane nákladných služieb správou, čím nabáda uchádzačov, aby kládli neprimeraný dôraz na technickú hodnotu svojich ponúk len s tým cieľom, aby

získali najlepšiu možnú známku a aby im nakoniec bola zákazka zadaná. Tieto váhy, ktoré sú s ohľadom na prax správy Spoločenstva neobvyklé, okrem toho predstavujú nepriamu diskrimináciu, lebo jasne znevýhodňujú malé a stredné podniky v porovnaní s uchádzačmi, ktorí sú schopní predložiť ponuky, ktorých technická hodnota značne prevyšuje skutočné potreby dotknutej verejnej zákazky. Tieto váhy sú teda v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi.

186 Žalobkyňa sa nakoniec domnieva, že EIB neodôvodnene tvrdí, že jej ponuka bola „najhoršia", keďže EIB na tieto účely vychádzala z výsledkov hodnotenia, ktoré bolo samo protiprávne a neobjektívne. Žalobkyňa v tomto ohľade tvrdí, že túto časť žalobného dôvodu treba posúdiť v spojení s časťou žalobného dôvodu založenou na zámene kritérií.

187 V replike žalobkyňa uvádza, že neutralizácia faktoru ceny ponúk vyplývajúca z pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk, ktoré boli použité v prejednávanej veci, je v rozpore s článkom 138 ods. 3 vykonávacích pravidiel, podľa ktorého „váženie, ktoré sa vzťahuje na cenu vo vzťahu k iným kritériám, nesmie viesť k neutralizácii ceny pri výbere zmluvnej strany".

188 EIB navrhuje, aby bol piaty žalobný dôvod zamietnutý. Uvádza, že podľa judikatúry majú verejní obstarávatelia slobodu nielen vybrať kritériá hodnotenia ponúk, ale aj určiť ich pomernú váhu. Bod 2.5.1.2 príručky okrem toho jasne uvádza, že v prípade verejného obstarávania, ktoré podlieha kritériu ekonomicky najvýhodnejšej ponuky založenému na pomere kvalita/cena, možno technickým kritériám prideliť väčšiu pomernú váhu než finančnému kritériu. Na porovnanie článok 97 rozpočtového nariadenia, ako aj článok 138 vykonávacích pravidiel verejným obstarávateľom zaisťujú aj pružnosť nevyhnutnú na prispôsobenie pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk predmetu zákazky a článok 241 vykonávacích pravidiel stanovuje, že správa Spoločenstva môže prideliť pomerné váhy kritériám hodnotenia ponúk vo

výške 80 % bodov za technické kritériá a 20 % bodov za finančné kritérium, pokiaľ ide o zákazky na poskytovanie služieb zadávané v rámci vonkajších opatrení. Technická hodnota ponúk a vedomosti a schopnosti uchádzačov boli pre EIB v prejednávanej veci zásadnými faktormi, keďže dotknutá informačná aplikácia má podporovať poskytovanie úverov, ktoré je jadrom jej úloh.

189 EIB tvrdí, že pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk neboli neobvyklé s ohľadom na zákazky rovnakej povahy, ktoré EIB alebo dokonca inštitúcie zadávajú, ako aj s ohľadom na normy kvality, ktoré uplatňuje jej odbor výpočtovej techniky v prípade zákaziek na „nehmotné služby podpory informačných systémov".

190 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, ktoré boli použité v prejednávanej veci, ju znevýhodnili, keďže viedli k neutralizácii faktoru ceny vo verejnom obstarávaní, EIB uvádza, že žalobkyňa nemohla rozumne očakávať, že jej bude zákazka zadaná len z toho dôvodu, že ponúkla najnižšiu cenu. Aj keby uvedené pomerné váhy boli také, ako uviedla žalobkyňa, teda 50 % bodov za technické kritériá a 50 % bodov za finančné kritérium, ponuka žalobkyne by nebola vybratá, lebo známka, ktorú jej ponuka získala v prípade technických kritérií, bola jednoznačne nižšia než známka, ktorú za tie isté kritériá získala ponuka vybraného uchádzača. Pokiaľ ide o skúsenosť v oblasti bankovníctva, ponuka vybraného uchádzača bola úplne kompletná, ako dosvedčujú životopisy väčšiny osôb navrhnutých týmto uchádzačom, zatiaľ čo len jeden z analytikov navrhnutých žalobkyňou mal nevyhnutné vedomosti a schopnosti v oblasti bankovníctva. Žalobkyňa tiež neodôvodnene tvrdí, že tieto pomerné váhy viedli k neutralizácii faktoru ceny vo verejnom obstarávaní, lebo napriek technickej hodnote, ktorá bola posúdená ako najhoršia z piatich ponúk, ktoré hodnotiaci výbor z technického hľadiska nevyradil,

a len o niečo lepšia než dve ponuky vyradené na základe technického hodnotenia, získala ponuka žalobkyne vzhľadom na známku získanú za finančné kritérium druhú najlepšiu celkovú známku, lebo ponúkla najnižšiu cenu.

— Posúdenie Všeobecným súdom

191 Treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie nie je založené na pôvodne prijatých pomerných váhach pridelených kritériám hodnotenia ponúk (pozri bod 3 vyššie), keďže EIB sa odchýlila od uvedených váh, keď uchádzačovi uložila povinnosť znížiť celkovú cenu stanovenú v jeho ponuke predtým, než mu zákazku zadala (pozri bod 175 vyššie). Keďže je však napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom zamieta ponuky ostatných uchádzačov, ktorí sa zúčastnili na porovnávacom hodnotení ponúk, najmä ponuky žalobkyne, založené na použití uvedených pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk, žalobkyňa má aj naďalej právny záujem na incidenčnom preskúmaní ich zákonnosti, a to bez ohľadu na porušenie zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie konštatované v rámci preskúmavania šiesteho žalobného dôvodu z dôvodu zmeny pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk použiteľným v priebehu verejného obstarávania (pozri bod 182 vyššie).

192 Podľa ustálenej judikatúry výber ekonomicky najvýhodnejšej ponuky ponecháva obstarávateľom nielen slobodu vybrať kritériá hodnotenia ponúk, ale aj určiť ich pomernú váhu tak, aby im umožnila súhrnné vyhodnotenie stanovených kritérií na účely určenia ekonomicky najvýhodnejšej ponuky (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 27. októbra 2005, Contse a i., C-234/03, Zb. s. I-9315, bod 68 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Strabag Benelux/Rada, už citovaný v bode 109 vyššie, bod 77).

Podľa zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie okrem toho nesmú byť pomerné váhy pridelené jednotlivým kritériám alebo podkritériám prijaté s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré by mohli mať diskriminačný účinok voči niektorému z uchádzačov (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 24. novembra 2005, ATI EAC e Viaggi di Maio a i., C-331/04, Zb. s. I-10109, bod 32, a Lianakis a i., už citovaný v bode 142 vyššie, body 42 a 43).

193 Z úvodu príručky vyplýva, že „[EIB] sa domnieva, že všeobecne najlepší spôsob, ako uplatniť [základné zásady EÚ v rámci verejných obstarávaní], je vyhlásiť verejnú súťaž kvalifikovaných uchádzačov a vykonať výber založený na zvážení tak nákladov, ako aj kvality". Bod 2.1 príručky okrem toho odkazuje na „hlavnú starosť [EIB], ktorou je zaistiť najlepší pomer nákladov a výsledkov" pri zadávaní zákaziek, ktoré zadáva na vlastný účet. Bod 2.5.1.2 príručky, ktorý sa týka „kritérií hodnotenia ponúk", v tomto ohľade spresňuje, že „ekonomicky najvýhodnejšia ponuka… z pohľadu [EIB]" zodpovedá v zásade ponuke „s najlepším pomerom kvalita/cena" s ohľadom na „rôzne kritériá spojené s predmetom danej zákazky…".

194 Pokiaľ nejde o výnimočné okolnosti, ktoré musí EIB odôvodniť, požiadavka zaistiť najlepší pomer „náklady/výsledky" alebo „kvalita/cena" na základe celkového hodnotenia zvolených kritérií na účely určenia ekonomicky najvýhodnejšej ponuky znamená, že pomerná váha pridelená finančnému kritériu nevedie k neutralizácii uvedeného kritéria pri výbere dodávateľa.

195 Bolo by možné sa *a priori* domnievať, že pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk, ktoré boli použité v prejednávanej veci, teda 75 % bodov za technické kritériá a 25 % bodov za finančné kritérium, EIB určila zákonne, keďže jednak odrážajú vlastné posúdenie EIB, podľa ktorého s ohľadom na povahu a predmet zákazky, ktorá sa týka informačnej aplikácie podporujúcej poskytovanie úverov, ktoré je jadrom

jej úloh, mala cena, bez toho, aby bola zanedbateľná, druhotný význam v porovnaní s technickou hodnotou, a tieto váhy boli okrem toho použité rovnakým a transparentným spôsobom na všetkých uchádzačov.

196 Ako však vyplýva zo skutkového stavu prejednávanej veci, EIB nakoniec s ohľadom na výsledok porovnávacieho hodnotenia ponúk konštatovala, že pôvodne zvolená pomerná váha pridelená finančnému kritériu viedla k príliš veľkej neutralizácii uvedeného kritéria pri výbere úspešného uchádzača a že bolo teda potrebné prehodnotiť váhu kritéria ceny na účely zadania zákazky vybranému uchádzačovi, k čomu došlo v rámci rokovania s vybraným uchádzačom na stretnutí 29. januára 2008 (pozri bod 175 vyššie).

197 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je v rozsahu, v akom zamieta ponuky ostatných uchádzačov, ktorí sa zúčastnili na porovnávacom hodnotení ponúk, vrátane ponuky žalobkyne, založené na použití pomerných váh pridelených kritériám hodnotenia ponúk, ktoré podľa posúdenia, ktoré EIB uskutočnila v okamihu ich prijatia, viedli k príliš veľkej neutralizácii finančného kritéria, a teda neumožňovali zaistiť najlepší pomer „náklady/výsledky“ alebo „kvalita/cena“ na základe celkového hodnotenia kritérií zvolených na účely určenia ekonomicky najvýhodnejšej ponuky.

198 Z vyššie uvedeného a z preskúmania šiesteho žalobného dôvodu okrem toho vyplýva, že EIB porušila zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie, keď v priebehu verejného obstarávania zmenila pomerné váhy pridelené kritériám hodnotenia ponúk.

199 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba piatemu žalobnému dôvodu vyhovieť.

200 Zo všetkých úvah, ktoré boli uvedené vyššie, vyplýva, že všetkých šesť žalobných dôvodov uvedených na podporu návrhu na zrušenie je dôvodných a že treba v tomto rozsahu návrhu vyhovieť a zrušiť napadnuté rozhodnutie.

O návrhu na náhradu škody

Tvrdenia účastníkov konania

201 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd v prípade, že dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v rozpore s právom uplatniteľným na verejné obstarávania alebo v rozpore so zásadami transparentnosti a rovnosti zaobchádzania, a s ohľadom na to, že bude zrejme rozhodovať o prejednávanom spore po úplnom vykonaní zákazky vybraným uchádzačom v súlade s napadnutým rozhodnutím, uložil EIB na základe článkov 235 ES a 288 ES povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 1 940 000 eur.

202 Žalobkyňa sa domnieva, že návrhu na náhradu škody by sa malo vyhovieť z nasledujúcich dôvodov.

203 Žalobkyňa predovšetkým tvrdí, že v súlade s ustálenou judikatúrou preukázala dostatočne závažné porušenie vyššej právnej normy chrániacej jednotlivcov alebo právnej normy priznávajúcej práva jednotlivcom, ktoré zakladá zodpovednosť Spoločenstva alebo v prejednávanej veci zodpovednosť EIB. Tohoto porušenia sa EIB dopustila ako verejný obstarávateľ a vyplýva z „protiprávnosti“ napadnutého rozhodnutia

a hodnotenia, o ktoré sa toto rozhodnutie opiera, ako je uvedená v žalobe, teda z porušenia práva uplatniteľného na verejné obstarávania, porušenia zásad transparentnosti a rovnosti zaobchádzania, porušenia ustanovení príručky, oneskoreného oznámenia informácií, nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, použitia diskriminačných kritérií, zámeny medzi kritériami hodnotenia ponúk a kritériami výberu uchádzačov, a nakoniec z protiprávnych pomerných váh technických kritérií a finančného kritéria vo fáze zadávania zákazky.

204 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že uplatnila škodu spôsobenú napadnutým rozhodnutím a zodpovedajúcu hrubému zisku, o ktorý bola neoprávnene pripravená, keďže zákazka nebola zadaná jej, ale bola protiprávne zadaná vybranému uchádzačovi. Pokiaľ Všeobecný súd rozhodne, že jej ponuka mala byť po ukončení fázy porovnávacieho hodnotenia ponúk zaradená na prvé miesto, taká škoda musí byť pripísaná EIB, aby bola potrestaná za protiprávnosti, ktorých sa dopustila v rámci verejného obstarávania, alebo, ako žalobkyňa uviedla na pojednávaní v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom, aby sa podieľala na fixných nákladoch a hospodárskych rizikách, ktoré žalobkyňa znáša v dôsledku svojej činnosti v oblasti verejných zákaziek. Žalobkyňa jasne uvádza, že sa naopak nedomáha náhrady škody za náklady vynaložené na jej účasť vo verejnom obstarávaní.

205 Žalobkyňa nakoniec uvádza, že vyčíslila svoju škodu. Táto škoda dosahuje výšku 1 940 000 eur. Pokiaľ ide o túto sumu, treba prihliadnuť na to, že jej miera hrubého zisku predstavuje pre tento typ služieb približne 50 % vo vzťahu k získanej cene, ako dosvedčujú finančné výkazy, ktoré Komisia schválila v rámci projektov výskumu a vývoja financovaných Komisiou. Vzhľadom na to, že EIB v súťažných podkladoch požadovala služby celkovo desiatich odborníkov (štyria na údržbu a šiesti na projekty služieb) a že „priemerné denné náklady“ jej ponuky dosahujú 441 eur, cena zodpovedajúca tejto ponuke môže byť vypočítaná takto: 441 eur vynásobených 220

osobohodinami za rok vynásobených 10 osobami za rok vynásobených 4 rokmi, teda približne 3,88 milióna eur. Táto cena je v súlade s rozpočtom oznámeným pre zákazku a pohybuje sa medzi 3,5 a 7 miliónmi eur. Hrubý zisk, ktorý žalobkyňa nedosiahla, teda zodpovedá 50 % zo sumy 3,88 milióna eur, teda sume vo výške 1,94 milióna eur.

206 EIB subsidiárne tvrdí, že návrh na náhradu škody je nedôvodný. Podľa judikatúry platí, že pokiaľ nie je splnená jedna z podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti, musí byť žaloba zamietnutá ako celok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné podmienky vzniku uvedenej zodpovednosti. V prejednávanej veci teda podľa EIB stačí konštatovať, že sa nedopustila nijakej nezrovnalosti alebo protiprávnosti, ktorá by mohla viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva v rámci verejného obstarávania. Žalobkyňa okrem toho nie je oprávnená domáhať sa náhrady škody, ktorá zodpovedá hrubému zisku, ktorý by dosiahla, pokiaľ by jej zákazka bola zadaná. Uplatňovaný ušlý zisk je budúci a hypotetický, lebo aj keby zákazka nebola zadaná vybranému uchádzačovi na základe napadnutého rozhodnutia a sporného hodnotenia, žalobkyňa si nemôže byť istá, že by zákazka bola zadaná jej. Aj keď Všeobecný súd môže zrušiť rozhodnutie o zadaní zákazky, nemôže nikdy správe uložiť povinnosť, aby zadala zákazku konkrétnemu uchádzačovi. V súlade s judikatúrou preto taká škoda nemôže byť zohľadnená.

Posúdenie Všeobecným súdom

207 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva podľa článku 288 druhého odseku ES predpokladá súčasné splnenie podmienok, pokiaľ ide o protiprávny charakter konania vytýkaného inštitúcii, existenciu škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uvádzanou škodou. Z toho vyplýva, že zodpovednosť Spoločenstva nemôže vzniknúť bez toho, aby boli splnené všetky tieto

podmienky (rozsudok Súdneho dvora z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb. s. 3057, bod 16, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. októbra 1996, Efisol/Komisia, T-336/94, Zb. s. II-1343, bod 30).

208 V prejednávanej veci je potrebné začať skúmaním, či je splnená podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym správaním EIB a ujmou uvádzanou žalobcami.

209 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie príčinnej súvislosti medzi vytýkaným správaním a uvádzanou škodou, z ustálenej judikatúry vyplýva, že uvádzaná škoda musí vyplývať dostatočne priamo z vytýkaného správania, teda toto správanie musí byť rozhodujúcou príčinou ujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1979, Dumortier a i./Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 1996, International Procurement Services/Komisia, T-175/94, Zb. s. II-729, bod 55). Žalobcom prislúcha predložiť dôkaz o takejto príčinnej súvislosti (pozri rozsudok Súdneho dvora z 30. januára 1992, Finsider a i./Komisia, C-363/88 a C-364/88, Zb. s. I-359, bod 25, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. apríla 2002, EVO/Rada a Komisia, T-220/96, Zb. s. II-2265, bod 41 a tam citovanú judikatúru).

210 Ako vyplýva zo žaloby (pozri bod 81 vyššie), žalobkyňa uplatňuje škodu zodpovedajúcu „sume odhadovaného hrubého zisku, ktorý by žalobkyňa dosiahla v rámci verejného obstarávania, ak by jej zákazka bola zadaná“. Vo svojich písomných vyjadreniach pripúšťa, že EIB môže byť uložená povinnosť nahradiť jej škodu zodpovedajúcu strate hrubého zisku, ako bol vypočítaný v žalobe, len vtedy, ak by Všeobecný súd mohol konštatovať, že jej ponuka mala byť po ukončení fázy porovnávacieho hodnotenia ponúk zaradená na prvé miesto (pozri bod 204 vyššie). Návrh žalobkyne na náhradu škody je teda založený na presvedčení, že napadnuté rozhodnutie zabránilo tomu, aby jej zákazka bola zadaná a aby s EIB podpísala rámcovú dohodu týkajúcu sa vykonania tejto zákazky. Taký návrh musí byť vykladaný v tom zmysle, že jeho predmetom nie je náhrada škody za stratu príležitosti uzavrieť dohodu, ale náhrada škody za stratu samotnej zákazky. To nie je spochybnené skutočnosťou, že žalobkyňa na pojednávaní

v odpovedi na otázku Všeobecného súdu uviedla, že návrh na náhradu škody svojím spôsobom zahŕňa stratu šancí, lebo nepodpísanie dohody obmedzilo jej šance získať v budúcnosti iné verejné zákazky a vo všeobecnosti umoriť fixné náklady, ktoré znáša na základe svojej činnosti v oblasti verejných zákaziek. Okrem toho, že tieto nové druhy škody boli uplatnené oneskorene, a preto sú neprípustné, totiž nie sú v nijakom prípade založené na strate šance žalobkyne uzavrieť dohodu o zákazke, ale na dôsledkoch, ktoré podľa jej názoru vyplývajú priamo zo straty samotnej zákazky.

211 Žalobkyňa v prejednávanej veci ani nepreukázala, ani neposkytla skutočnosti, ktoré by Všeobecnému súdu umožnili dospieť k nespornému záveru, že jej ponuka mala byť pri porovnávacom hodnotení ponúk zaradená na prvé miesto. Aj keby bolo možné pripustiť, že ponuka žalobkyne mala byť zaradená na prvé miesto, a teda zákazka mala byť žalobkyni zadaná, v nijakom prípade by to neznamenalo, že EIB musí so žalobkyňou podpísať rámcovú dohodu. Nijaká zásada ani pravidlo uplatniteľné na verejné obstarávania EIB jej totiž neukladá povinnosť podpísať dohodu o zákazke s osobou určenou za úspešného uchádzača po skončení verejného obstarávania (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Fracasso a Leitschutz, už citovaný v bode 147 vyššie, body 24 a 25, a rozsudok Embassy Limousines & Services/Parlament, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 54).

212 Nemožno teda konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi tým, že EIB prijala napadnuté rozhodnutie, ktoré je protiprávne, ako vyplýva z preskúmania návrhu na zrušenie, a škodou uplatňovanou žalobkyňou, ktorá jej vznikla v dôsledku straty samotnej zákazky. Z toho vyplýva, že žalobkyňa nie je oprávnená domáhať sa náhrady škody, ktorá jej vznikla v dôsledku toho, že neuzavrela s EIB rámcovú dohodu, a tým skôr ani toho, že nevykonala zákazku.

213 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na náhradu škody treba v celom rozsahu zamietnuť.

214 Tým nie je dotknuté vyrovnanie, ktoré by mohlo žalobkyni patriť podľa článku 266 ZFEÚ ako primeraná náprava jej situácie v dôsledku zrušenia napadnutého rozhodnutia (pozri bod 67 vyššie).

O trovách

215 Žalobkyňa vysvetľuje, že bola povinná podať návrh na začatie tohto konania a domáhať sa náhrady škody, ktorá jej vznikla v dôsledku chýbajúceho hodnotenia jej ponuky EIB a z dôvodu, že nebola informovaná o charakteristikách a pomerných výhodách prijatej ponuky v porovnaní s s charakteristikami a pomernými výhodami jej vlastnej ponuky. Nedostatok odôvodnenia a skutočnosť, že aj napriek jej žiadosti jej nikdy nebola zaslaná hodnotiaca správa, predstavujú dostatočné dôvody na to, aby bola EIB zaviazaná na náhradu trov konania, a to aj v prípade zamietnutia jej žaloby.

216 EIB sa domnieva, že podmienky článku 87 ods. 3 druhého pododseku rokovacieho poriadku nie sú v prejednávanej veci splnené, a preto sa treba obmedziť na použitie článku 87 ods. 2 toho istého rokovacieho poriadku. Žalobkyňa nepreukázala, že vynaložila náklady spôsobené bezdôvodne alebo svojvoľne, a ani to tak nebolo. Okrem toho treba vziať do úvahy, že EIB odpovedala na žiadosti žalobkyne o ďalšie informácie, a to najmä svojím listom z 1. augusta 2008 (rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. februára 2002, Esedra/Komisia, T-169/00, Zb. s. II-609, bod 192). V okamihu, keď žalobkyňa podala žalobu, tak mala k dispozícii všetky informácie potrebné na obranu svojich práv.

217 Podľa článku 87 ods. 3 druhého pododseku rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd zaviazať účastníka nahradiť trovy konania, ktoré vznikli druhému účastníkovi a ktoré Všeobecný súd uzná za spôsobené jeho úmyselným zavinením. S ohľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, a na účely zohľadnenia mnohých protiprávností, ktorých sa EIB dopustila v rámci verejného

obstarávania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, takže žalobkyňa bola nútená podať prejednávanú žalobu, treba EIB v prejednávanej veci zaviazať na náhradu všetkých trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Európskej investičnej banky (EIB) o neprijatí ponuky predloženej spoločnosťou Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE v rámci verejného obstarávania 2007/S 176-215155 týkajúceho sa poskytovania služieb určených na poskytovanie „pomoci pri údržbe, podpore a rozvoji prepážkového systému pre pôžičky (SERAPIS)“ a o zadaní zákazky spoločnosti Sybase BVBA sa zrušuje.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **EIB je povinná nahradiť trovy konania.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. septembra 2011.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 6379

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 6384

Právny stav ..... II - 6386

1. O prípustnosti žaloby ..... II - 6386

O právomoci Všeobecného súdu ..... II - 6387

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6387

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6389

O právnom záujme žalobkyne na podaní žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia ..... II - 6400

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6401

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6401

O nespochybnení vzorca použitého pri porovnávacom hodnotení ponúk v priebehu verejného obstarávania ..... II - 6404

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6404

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6404

O nejasnosti návrhu na náhradu škody ..... II - 6406

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6406

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6406

2. O veci samej ..... II - 6408

O uplatniteľnom práve ..... II - 6408

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6408

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6409

O návrhu na zrušenie ..... II - 6413

O prvom a druhom žalobnom dôvode ..... II - 6414

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6414

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6416

O treťom a piatom žalobnom dôvode ..... II - 6427

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6427

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6430

O šiestom žalobnom dôvode ..... II - 6437

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6437

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6440

O piatom žalobnom dôvode ..... II - 6452

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6452

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6456

O návrhu na náhradu škody ..... II - 6459

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6459

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6461

O trovách ..... II - 6464